AFACAN

MİKİLER BAYRAM EĞLENCESİNDE

Gülünçlü

N. 17 Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Çocuk gazetesi

TARZAN!.

TARZAN!.

İlk defa AFACANDA çıkan yepyeni bir sinema romanıdır.

Yedigünde bir
BAŞBAŞA

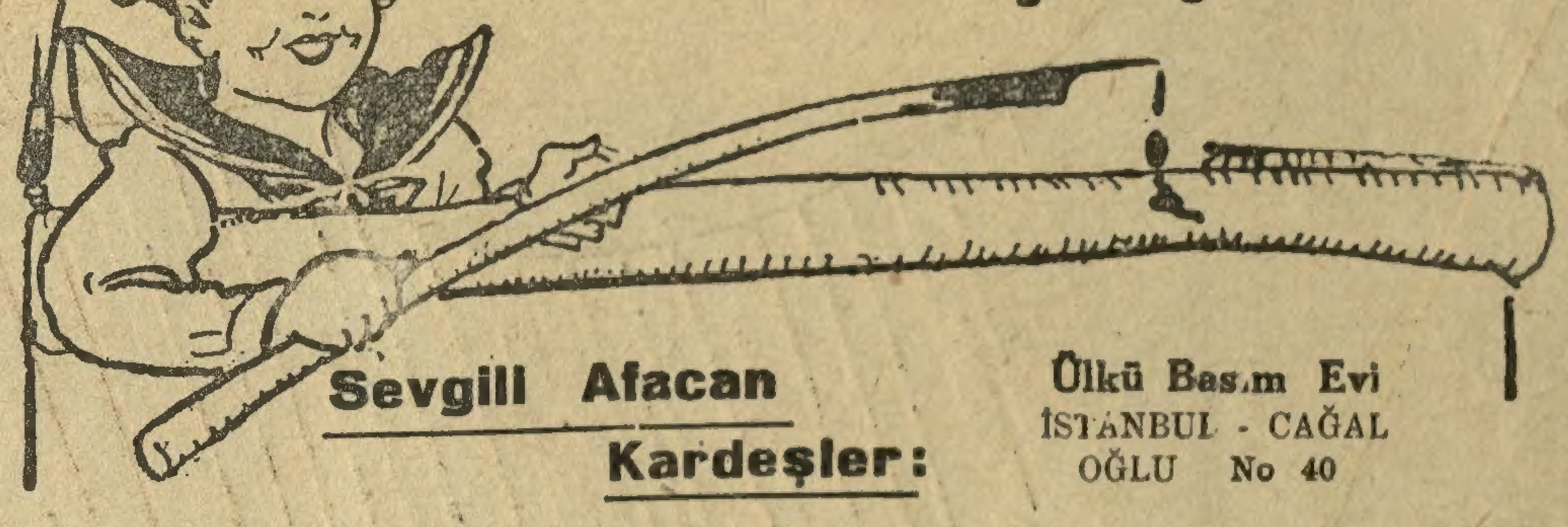

Sevgili Afacan Kardeşler:

Ülkü Basım Evi
İSTANBUL - CAĞAL
OĞLU No 40

Bayramınız kutlu olsun Afacanlar

Bayramı bol kahkaha ile geçirmek istiyorsanız
" MİKİ FARE CÜCELER ÜLKESİNDE „
kitabından alınız bugün çıktı

Ooh.. Bayram da geldi.. Bayram çocukların payı imiş. Bol kahkaha, bol sevinç, bol eğlence..

Amma bu bayramı kat kat güzelleştiren ne olacak bilir misiniz?.. «Çocuk Sesi ve Afacan» idaresinin bayram armağanı olarak çıkarttığı

«Miki Fare Cüceler ülkesinde»

kitabı..

Evet, iki aydır bütün çocuklar bu kitabı bekliyordu. Öyle güzel, öyle tatlı yazılmış, o kadar güzel resimlerle doldurulmuştur ki yarın her çocuğun elinde:

«Miki Fare Cüceler ülkesinde»

Kitabını herkes görecek, gülecek, merak edecektir.

MİKİ FARE CÜCELER ÜLKESİNDEyi yalnız çocuklar okumakla kalmıyacak, anneler, babalar onu okuyup kıvanç duyacaktır.

MİKİ FARE CÜCELER ÜLKESİNDE, Devler ülkesi kadar urunçlu, belki daha çarpıntılıdır.

MİKİ FARE CÜCELER ÜLKESİNDE, annenize, babanıza, ağabeylerinize, ablalarınıza aldıracağınız en güzel bayram armağanı, en ucuz, en sevgili bir sunnadır.

MİKİ FARE CÜCELER ÜLKESİNDEyi bilmiyenlere bildiriniz.

Hepinizin yarınki bayramınızı kutlular, daha başka güzel kitapları basım evimizin çıkartabilmesi için yardımlarınızı beklerim sevgili afacan kardeşlerim.

Her çağ sizin Afacan

Ne Gibi Yarış Yapalım?..

Yakup Kadrinin karşılığı

Avcı Bay Tekin romanile daha çıkmamış Tarzan romanı birbirlerile yarış yapsınlar. Hangisi daha güzel giderse o kazanır. Afcanda yarış budur.

Üsküdar Toygartepe Araplar sokak No. 20 *H. Yakup Kadri*

Lâmi İhsanın karşılığı

Afacan,

31-1-935 perşembe günü çıkan 11 inci dergide «Yedi günde bir başbaşa» sütununda okuduğum (Ne gibi yarışlar açalım?) diye bizlere sual soruyorsunuz. Bu suale benim üç türlü cevabım vardır.

1 — Karikatür veya güzel resim yarışı.
2 — Gülünç ve şen yazılar yarışı.
3 — Güzel fotoğraflar yarışı.

Ümit ederim ki bütün afacanlar da benimki gibi cevap vereceklerdir.

Kapak resmi, Bay Tekin, Hint ellerinde, Deniz kurdu Deli Bayram gibi romanlar bizi urunç içinde bırakıyor ve bir çok hikâyeler ve monoloğlar, masallar ve Afacanın yolculuğu ile çok eğleniyoruz. Sonra zannettiğime göre bazı afacanlar da eğlendirmiyor. Bilmecelerin daha büyükçe olup harflerin iyice sığsa daha iyi olur, Pire Nuri fevkalâdedir.

Şimdi bu mektubumu size bir fotoğrafım ile beraber gönderiyorum ve fotoğrafım Afacana dercedilecek olursa ziyadesile iftihar duyacağım. Yeni sinema artisti Tarzanı urunç içinde okumaktayız. Günaydın (Afacan) ımız.

Her çağ Afacanı ellerinden düşürmiyen kariiniz.

Kadıköy Erkek Orta mektebi2-D No. 585 Lâmi İhsan

Yakup kadri Lami İhsan

Güngörün karşılığı

Saygı değer Afacan kardeş,

Bize 11 inci sayıda ne gibi yarış yapacağımızı soruyordunuz. Ben de fikrimi yazıyorum:

Karikatür müsabakası yapılmasını dilerim. Eğer bu müsabaka yapılırsa hem Afacanınız güzelleşir, hem de güzel karikatürler görmüş oluruz.

Derin hürmetler okuyucunuz.

İst. 34 üncü ilk okul No. 659 Güngör

Besimin karşılığı

Saygılı Afacan,

Cevaplarınızı ve fotoğrafımı göndererek Afacanın yeni anketine giriyorum efendim.

1 — Afacanda güzel fotoğraf yarışı açılmasını dilerim.

2 — Bu yarışa derneğinize üye olup olmıyan her okuyucu bir kaç kupon (kesik) göndererek girebilsin.

İzmir, Ticaret mektebi, sınıf 3 No. 10 *Besim H. Köpük*

Hüsnü İrgenin karşılığı

Beni her hafta güldüren sevgi değer kardeşim Afacan,

Ben de bütün Afacanlar pibi her perşembeyi iple çekiyorum. 11 inci numaradaki «Ne gibi yarışlar açalım» sualine karşılık veriyorum.

Acunda bütün Afacanların girebileceği bir yarış şöyle olur.

Bence güzel fotoğraf yarışı daha onaydır. Hem memleketimizin güzel manzaralarını görmüş oluruz, hem de mecmuamızı güzelleştirmiş, ve hem de resim yapmayı öğrenmiş oluruz. Afacanın gözlerinden öperim. 12 nci sayıda cevap beklerim.

Suadiye: Çamlı sokak Bay Hilminin köşkünde *Hüsnü İrgen*

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

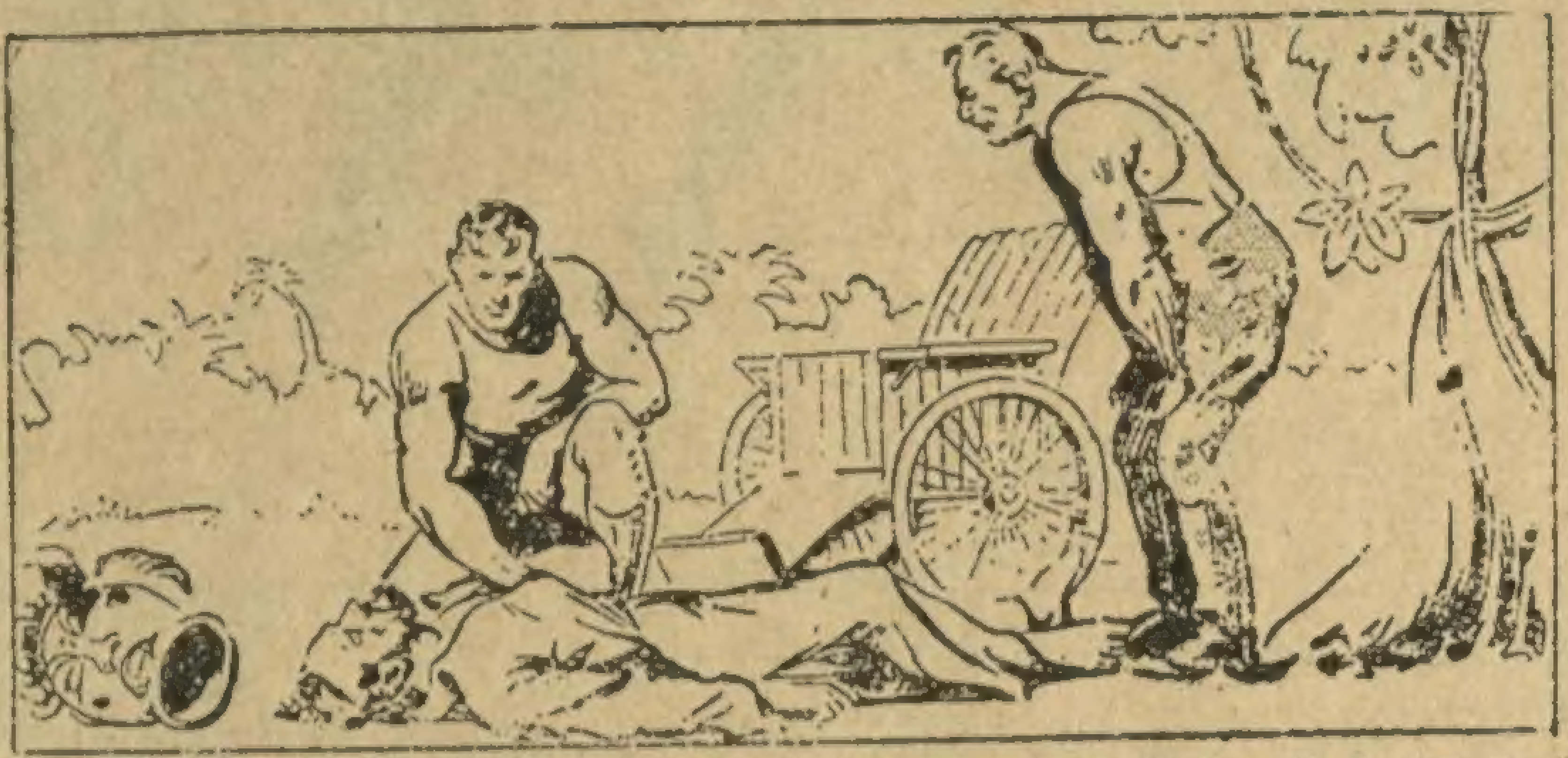

143 — Lona, nereden atıldığı bilinmiyen kurşunu yeyince yere boylu boyunca serilmişti. Ölmüştü. Belki şimdi onu kimin öldürdüğünü soracaksınız. Biliyorsunuz ki Bay Tekinin adamı Kolu yerli nöbetçiyi yere serince yüksek bir ağaca tırmanmış, olan biten işe bakıyordu. Tam Lonanın Bay Tekini öldürmek için buyruğ verdiğini görünce silâhını patlatmış, Lonayı yere devirmişti.

144 — Bay Tekin, Lonanın bilinmiyen bir kurşunla vurulup yere düştüğünü görünce hemen üstüne eğildi, elini göğsünün üstüne koyarak kalbin vurup vurmadığına baktı. Hiç bir vuruş duymadı.

— Ölmüş! dedi.

Vilson da şaşkınlıkla Lonaya bakıyordu.

145 — Şimdi Ayın oğlu diye Tanrı katına çıkarttıkları Lonanın öldüğünü gören yerliler birbirlerine:

— Lona hiç te bir Tanrı değilmiş, o da bizim gibi öldü işte! diyorlardı. Bir başkası:

— Ay Tanrısı onu öldürdü, çünkü Lona bize Bay Tekini öldürtmek istiyordu, dedi.

146 — Bay Tekin yerlilerin yanına gelerek:

— Artık siz de eskisi gibi yaşamayınız, Hani, Lona, sizin başbuğunuz olmadığı çağlarda yaşadığınız gibi.. Artık iyi ve yüksek kalpli olunuz, dedi.

Yerlilerin içinden biri:

— Hakkın var, Bay Tekin, diye cevap verdi. Hakkın var!..

Ötekiler de şimdi Bay Tekine bakıyorlar, sözlerini dinliyorlardı. Eğer o kurşun havadan vızlayarak gelip ve Lonayı yere sermemiş olsaydı kim bilir şimdi yerlilerin ellerinde sessiz duran bu mızraklarla Bay Tekin çoktan can verecekti.

147 — Bay Tekin yerlilerden birine doğru ilerliyerek:

— Guro, sen Lona tarafından öldürülen abanın yaptığı gibi bu obanın yine başbuğu olacaksın dedi.

Guro — Ben belki siyahların başbuğu olabilirim, fakat siz bizim daima büyük beyaz başbuğumuz olacaksınız, dedi.

148 — Sonra Bay Tekinle Vilson kurşunu atanı bulmak için yola çıktılar. Vilson:

— Şu adam bir kurşunla hayatımızı kurtardı, dedi. Bay Tekin:

— Öyle umutlanıyorum ki bizi kurtaran Koludur.

149 Bay Tekinle Vilson biraz ilerleyince bir de ne görsünler. Yerde birisi yatmıyor mu?. Bay Tekin iyice yaklaşınca birdenbire haykırdı:

— Bu Koludur. Hem de yaralanmış, yatıyor.

— Bitmedi —

Miki Fare Cüçeler Ülkesinde

BAYRAM GÜNÜ ÇIKIYOR. MUTLAKA BİR TANE ALINIZ.

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

YAZAN: **Sezai Attilâ**

Geçen Sayıdan —

Araba tekerleklerinin altında can veren adamı gören iki çocuk birden:

— Aman Tanrım, bu da ne? diye birbirlerine bakıştılar.

Tippo gülerek:

— Neye şaşıyorsunuz, dedi, bu adam bu iş için buraya gelmiştir. Kendisi mabuda kurban ederek bütün günahlardan kurtulmak, öbür dünyada rahat etmek maksadile arabanın altında can vermiştir.

Mabut arabası yavaş yavaş uzaklaştı. Gözden kayboldu. Kendilerini kurban edenlerin kolayca can vermeleri için rahipler ellerinden gelen bütün kolaylıkları yapmış hepsini de rahatça öldürmüşlerdi. Tekerleklerin demirlerinde yer yer et parçaları, kanlar vardı. Ortalık gittikçe sessizleşti. Dua edenler artık bağırmaz oldular. Şarkılar sustu, rahiplerin çığlığı gittikçe duyulmaz oldu.

Seyircilerin arasında gittikçe büyüyen boşluklar görünmeğe başladı. Artık herkes dönüyorlardı. Bu ölüm ülkesinden bir çağ önce kurtulmak istiyormuş gibi acele acele gidiyorlardı. Tippo Doğanla Alpı alarak koşarcasına buradan uzaklaştırdı.

— Yürüyün bakalım, dedi. Hadi şimdi fille yılanları hazırlamıştır. Arkadaşlarımız para kazanmak için bizi bekliyorlar.

Bir çeyrek saat sonra her şey hazırlanmıştı. Tippo yılanlarını boynuna dolıyarak, çirkin çirkin gülerek oynuyordu. Para bir çay gibi akıyordu. Başındaki sarık artık kazandığı paraları taşıyamıyor, saklıyamıyordu. Artık cepleri de dolmuş, paralara girecek yer kalmamıştı. Bunun için Kalküta yolculuğu kolay ve rahat olacaktı.

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

DÖRDÜNCÜ PARÇA

Tippo Doğanla Alpı Mabut Bahavaniye kurban mı edecekti?..

Yolları Hindistanın en büyük, en cesur bir kabilesi olan «Kand» ların ülkesine düşmüştü.

Evlerinin çoğu güzel taşlardan yapılmış olan köylere uğradıkça yerliler tarafından misafir ediliyor, ağırlanıyorlardı. Fakat her şeyin parasını da ödüyorlardı. Tipponun ilâçları ise buralarda pek az para ediyordu. Bu ülkede de mabetler ve Brahminler kaynaşmaktaydı. «Gozain» adı verilen bir çeşit Hint fakirleri de meydana çıkmışlardı. Bunların vücutları tepeden tırnağa kadar yaralarla ve iyi olmuş yara yerlerile doluydu. Sokaklarda oturan bu fakirlerin kucaklarında kurşundan yapılmış birer mabet modeli vardı, dudaklarınsa, konuşmadıklarına işaret olarak zincirler takılıydı. Bunlar zaman zaman kalkıyor, görülmemiş biçimde süslü süslü keşküllerini yoldan geçenlere uzatarak para dileniyorlardı.

Bengala ellerinden geçerlerken hava bütün yol boyunca dumanlı ve kapalı kalmış, göğün mavisi nihayet Kalküta kapılarına ulaştıkları sırada görünmüştü. Havada bir ılıklık vardı. Bir gece içinde Havanın bu değişikliği yüzünden ağaçlar yapraklarını tazelemiş, çiçek açmışlardı. Güneşin altın ışıkları içinde yüzlerce böcek havada uçuşuyor, ağaçların meyvaları uç veriyordu.

Ertesi gün Kalkûtaya ulaştılar. Tippo bir Hintli hanına indi. Doğanla Alp burada da bir bayram olduğunu, ancak bugün öğrenebildiler.

Bu bayram da Hindistanın çok büyük bayramlarından birisi idi. Tippo sırıtarak:

— Mabut Kali için Durga Puça bayramı yapılacak, çok çok kan dökülecek! dedi.

Doğan içinde gizli bir korku duyarak:

— İnsan kanı mı? diye mırıldandı.

— Tanrı göstermesin! Kalkûtada beyazların boyunduruğu altında insan kurban edilir mi hiç? En azından iki yüz kara keçinin kanı dökülecek. Ha haha, anladın mı, iki yüz kara keçi, kah kah kah!.

Tipponun kahkahası bir yılan ıslığı gibi ötüyordu. Nedense bugün keyfi çok yerindeydi.

— Çocuklar, dedi, şimdi şehri gezebilirsiniz. Bayramın başlamasına daha bir kaç gün var. O vakte kadar bana lâzım değilsiniz!

Çocuklar, bu sözü duyduktan sonra ayrıldılar. İkisi birden sokağa çıktıkları vakit Alp:

— Serbestiz! diye haykırdı. Hemen bugün bir gemi bularak bu uğursuz ülkeden uzaklaşalım. Bir kaç gündenberi bizim kumpanyaya girmiş olan şu Hintli Tagana yok mu?

— E, ne olacak.

— Bana bir çok biçimsiz şeyler anlattı!

— Meselâ?! Neler söyledi?

— Bura ile Madros arasında bir prensin sarayı varmış, eski zamanlarda bunun kale duvarları üstünde mabut Kali için insan kurban edilirmiş.

— Bundan bize ne canım?!

— Tagana bu kötü âdetin bugüne kadar sürüp geldiğini, bugün bile gizliden gizliye insan kurban edildiğini anlattı. Doğan biliyorsun ki ikimizin içinde de Tippoya karşı sebepsiz bir nefret, bir iğrenme var. İkimize de bu duygu nereden geliyor. Bu içten gelen duygu bizi olacak bir tehlikeden kurtarmak için doğmuştur. BU ADAM BİZİ BELKİ DE MABUDUNA «KALİ» YE KURBAN ETMEK İÇİN BURALARA KADAR TATLILIKLA TAŞIDI, GETİRDİ.

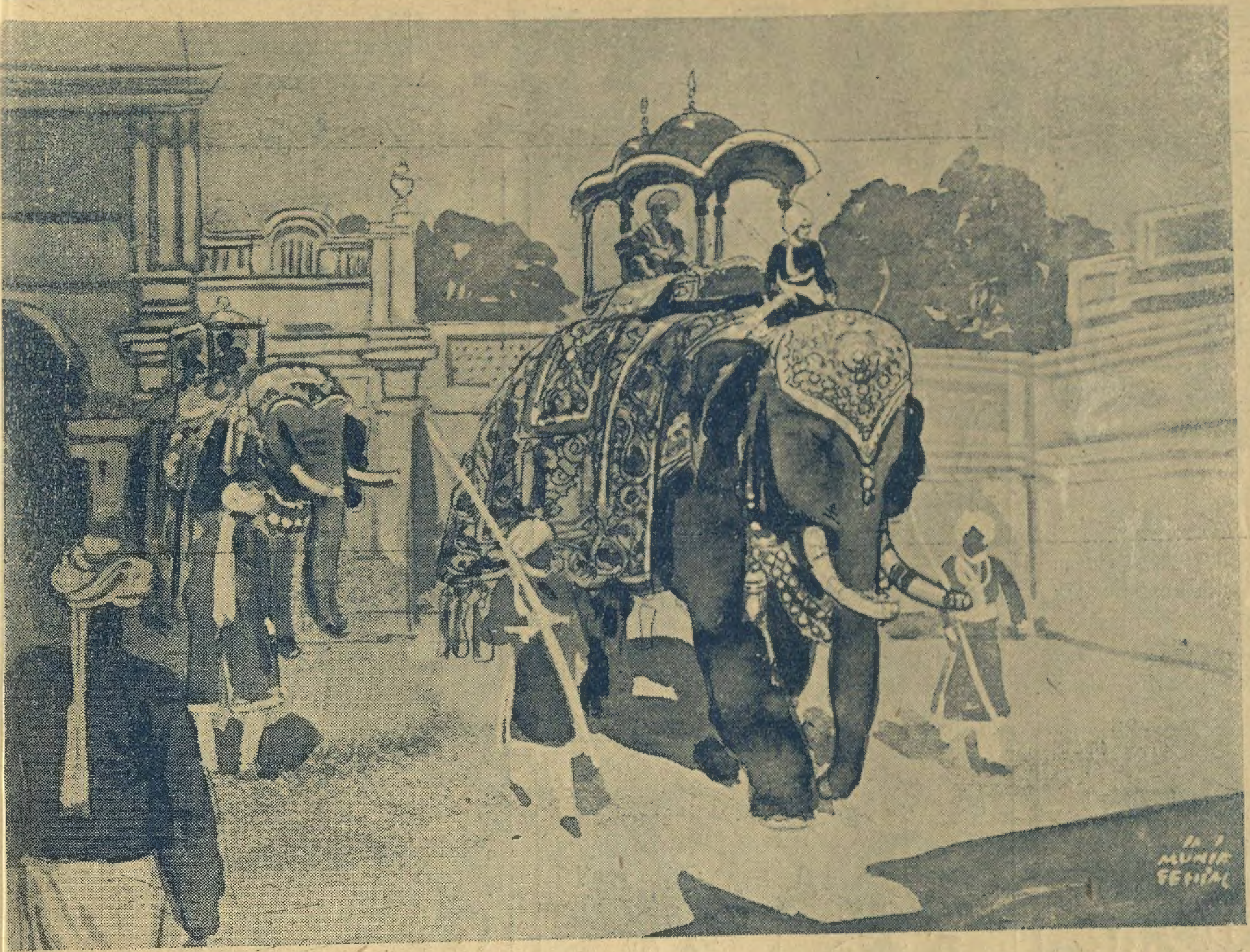

Racanın fillerinin üstünden aşağıya doğru ipekli haşalar sarkıyordu.

— Ahhhhh?! Aklını kaçırdın galiba?! Doğan «kaçırdın galiba!» dedi amma Alpın sözlerinden de yüreği ağzına geldi. Alp:

— Doğan, dedi, işlerin böyle olacağını farzedelim, doğru olur mu? Ne diye durup dururken bu uğursuz ülkede can vereceğiz? Bu cücenin buyruğu altında dağdan dağa, taştan taşa sürüklenmeğe mecbur muyuz?!

Doğan bu sözlerden canı sıkılmış gibi kafasını hızlı hızlı salladı:

— Bu yolda Tagananın gevezeliğinden daha kuvvetli deliller gördün mü? Yahut kuşkumuzu kuvvetlendirecek hareketlere rastladık mı bu adamla aramızdaki arkadaşlık ta ancak o zaman biter! Başka türlü ayrılmanın bence yolu yoktur.

Alp Doğanın kolunu tutup sıkarak:

— Rica ederim, bu arkadaşlık bugün bitmiş olsun Doğan!

— Mümkün değil Alp!!!

Alp daha çok bir şey söylemedi. Yürüdüler, yol boyunca hiç bir şey konuşmadılar. İkisinin de içine anlaşılmaz bir ağırlık çökmüştü. Yürüye yürüye Kalkûtanın eski kalesinin olduğu yere ulaştılar. En sonra Avrupa biçiminde yapılmış evlerle süslü yerlerden geçerek mabut «Kali» nin mabedinin olduğu semte vardılar. Buradaki bayram her halde araba byramından daha güzel olacaktı.

Geniş Tanrılar tapanağının duvarları, Bahavaninin çeşit çeşit iğrenç resimlerile süslenmişti. Burası daha ziyade bit pazarına benziyordu.

Dülgerler iri kalasları sürüklüyor, destereler, baltalar, rendeler getiriyorladı. Duvarcılar malalarile, çimento ve taşlarile ortalığı doldurmuşlardı. Kunduracıların bütün kalıpları, köseleleri, örsleri, çekiçleri beraberlerindeydi. Bunlar şöyle dursun ev kadınları bile evlerindeki tencereleri, kazanları, kepçe ve kevgirleri, hatta süpürgeleri, faraşları mabedin meydanlığına yığmışlardı.

Bir kaç topçu da büyük bir topu sürükliyerek meydanlığa getiriyorlardı. Bunlardan başka kitaplarını, kalemlerini, taş tahtalarını kapan okul çocukları da buraya dolmuşlardı.

Alanı dolduran bütün eşyaların üstüne mukaddes sular serpildikten sonra herkes kendi malının yanına diz çökerek dua etti, bunun ardından da eşyalarını getirdiği gibi de götürmeğe başladı.

Gidenler ayrıldıktan sonra yeni yeni kalabalıklar görünüyor, bunlar da eşyalarına mukaddes su serptirip gidiyor, başkaları geliyordu. Brahmin papaslarının kazanlarındaki su beş dakikada bir yeniden dolduruluyordu.

Bütün bu, dini bütün sersemlerin hepsi de ayrı ayrı dua almak niyetinde idiler. Bir adam Doğanla Alpa:

— Bütün bu gördüğünüz adamlar evlerine, işlerine bereket gelsin diye eşyalarını buraya taşıyorlar, dedi. Herkes malını, yahut alet ve edevatını mabut Bavavaniye gösterir, sonra da uğur gelsin diye bir kara keçi kurban eder.

— Demek ki kurban bayramı daha sonra?!

— Evet, yedi, yahut sekiz gün sonradır.

Yerliye teşekkür ederek ayrıldı, başka şeyler görmek üzere uzaklaştılar. Tam bu sırada yerli bir raça göründü. Bu adam Kalkûtaya Durga Puça bayramını yapmak için geliyordu.

Raçanın önünde tepeden tırnağa beyazlar giyinmiş yirmi kişi yürüyor, bu adamlar ellerinde ud ağaçlarından yapılmış meşaleler taşıyorlardı. Bunun arkasından Raçanın filleri yürüyordu.

Fillerin üstünden aşağıya doğru iki taraftan ipekli haşalar sarkıyordu. Koca tahtların üstünde ikişer ikişer olmak üzere adamlar oturuyor, ellerinde Raçanın bayraklarını tutuyorlardı. Öndeki fillerin üstünde Raçanın tahtı kuruluydu. Tahtın üstüne süslü bir kubbe yapılmıştı.

— Daha var —

261

TARZAN: 5

70 — Tarzan Jan Kursiyyeye: Şimdi kolum yaralı. Daha iyi anıklanıp bu dev azmanının da ardından gidelim. dedi. Sonra sordu: Senin yaran nasıl?. Sen bana gönderdiğin mektubu bu hayvanın kanile mi yazdın?.

71 — Jan Kursiyye: Yok, dedi, kendi kanımla yazdım, ve bu mektubu sana Nkima ile gönderdim. Sonra caketini yukarıya doğru kaldırarak kurşun yarasını gösterdi. Tarzan, iğilerek baktı. Yaraya göz attı.

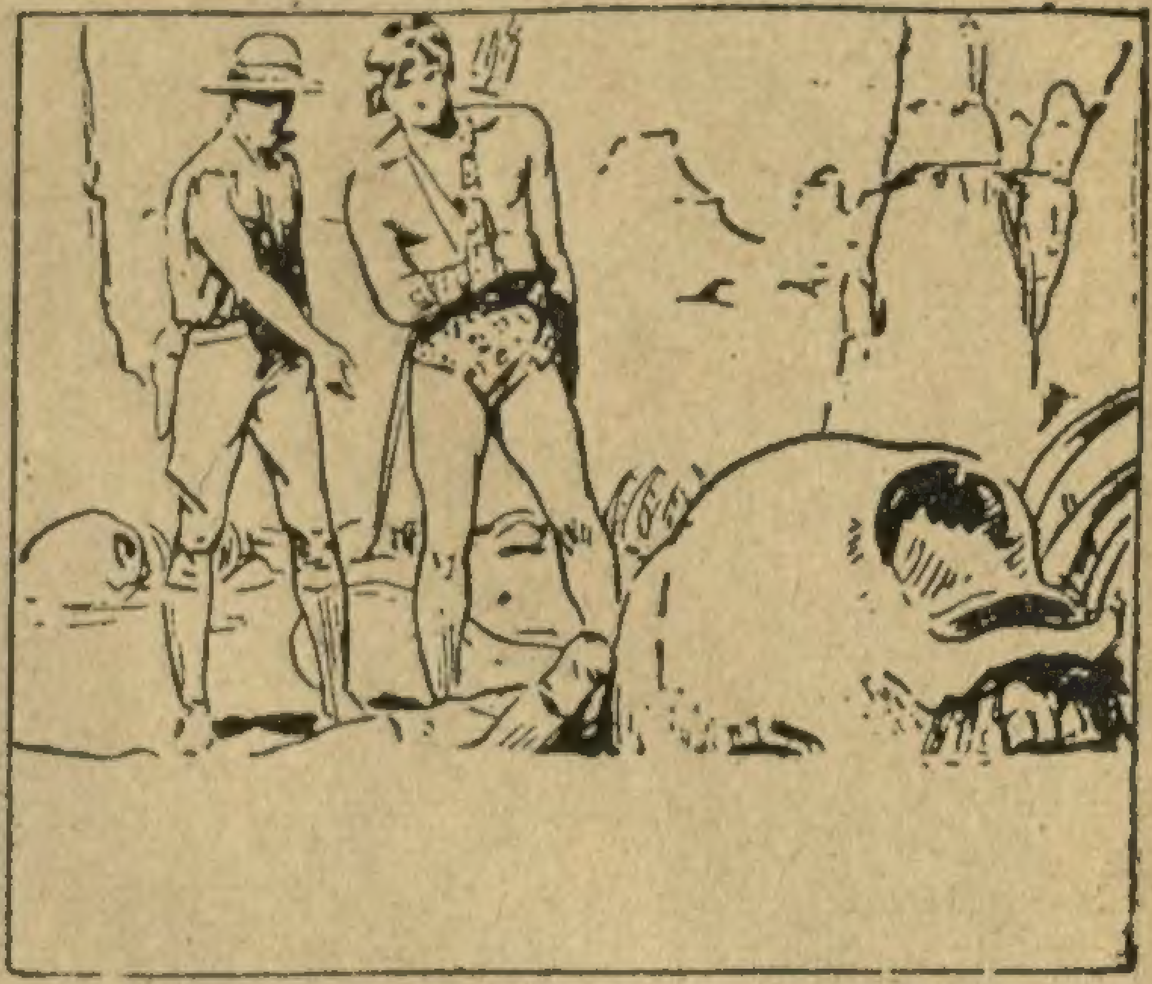

72 — Jan Kursiyye, sonra deli adamla çarpıştığı yeri Tarzana göstererek: Önce bana o ateş etmişti. Yaramın bu kadar çabuk iyi olacağını bilseydim sana hiç te Nkimayı göndermezdim. Fakat korkmuştum, dedi.

73 — Tarzan diz çökerek ihtiyar adamın yüzüne bakmağa başladı. Bu ihtiyar adam, Fon Verper adında buralarda hazineler arıyarak deliren bir Almandı. Ne yazık ki bu serveti bulmuşken işte ölümle karşılaşmıştı. Fil dişlerinden büyük servet mi olurdu?

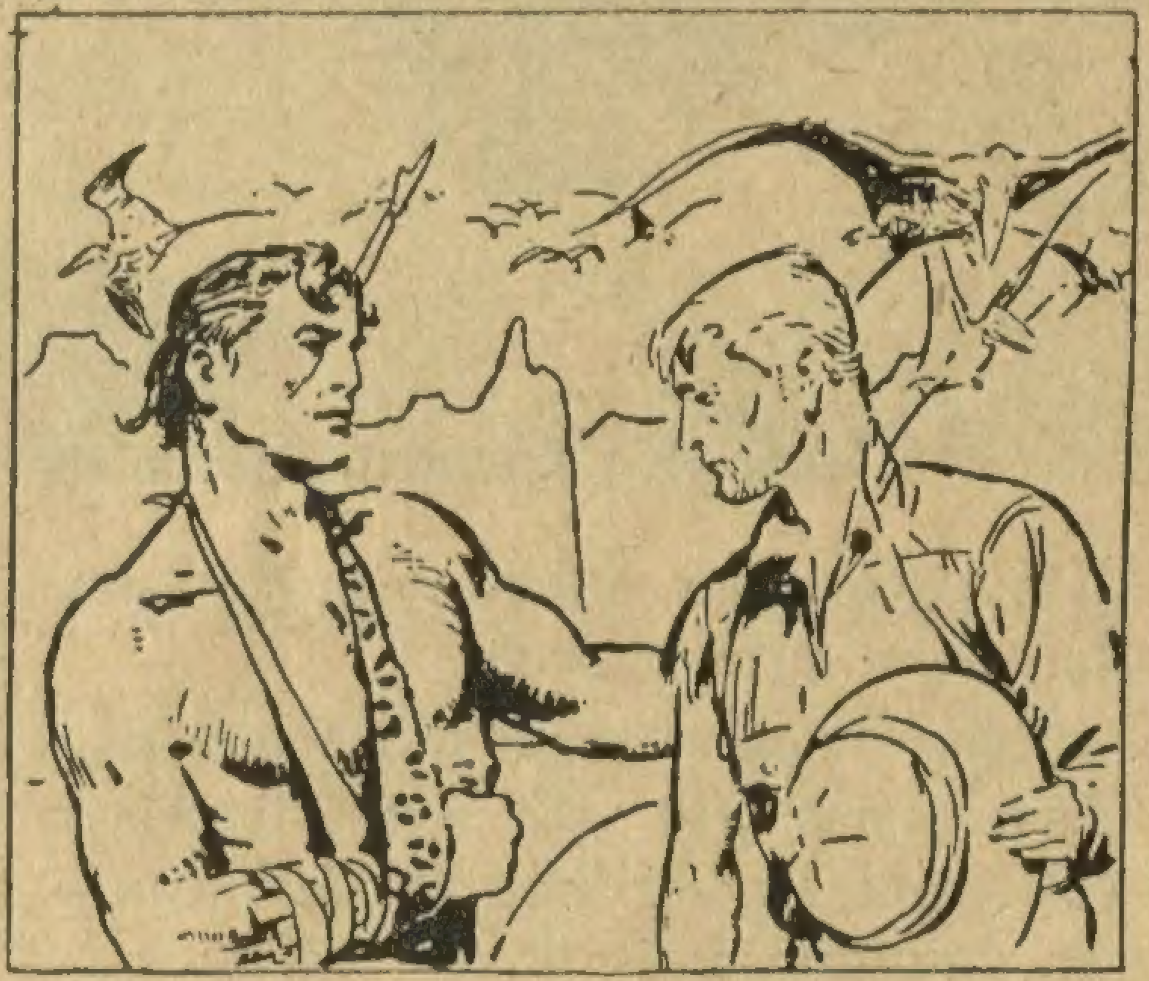

74 — Tarzan:

— Bu adama yapacak hiçbir şey artık kalmamış.. Buradan ayrılalım. Dediğim gibi yaralarımız iyi olunca gene gelir, dolaşırız. dedi. Fakat tam bu sırada...

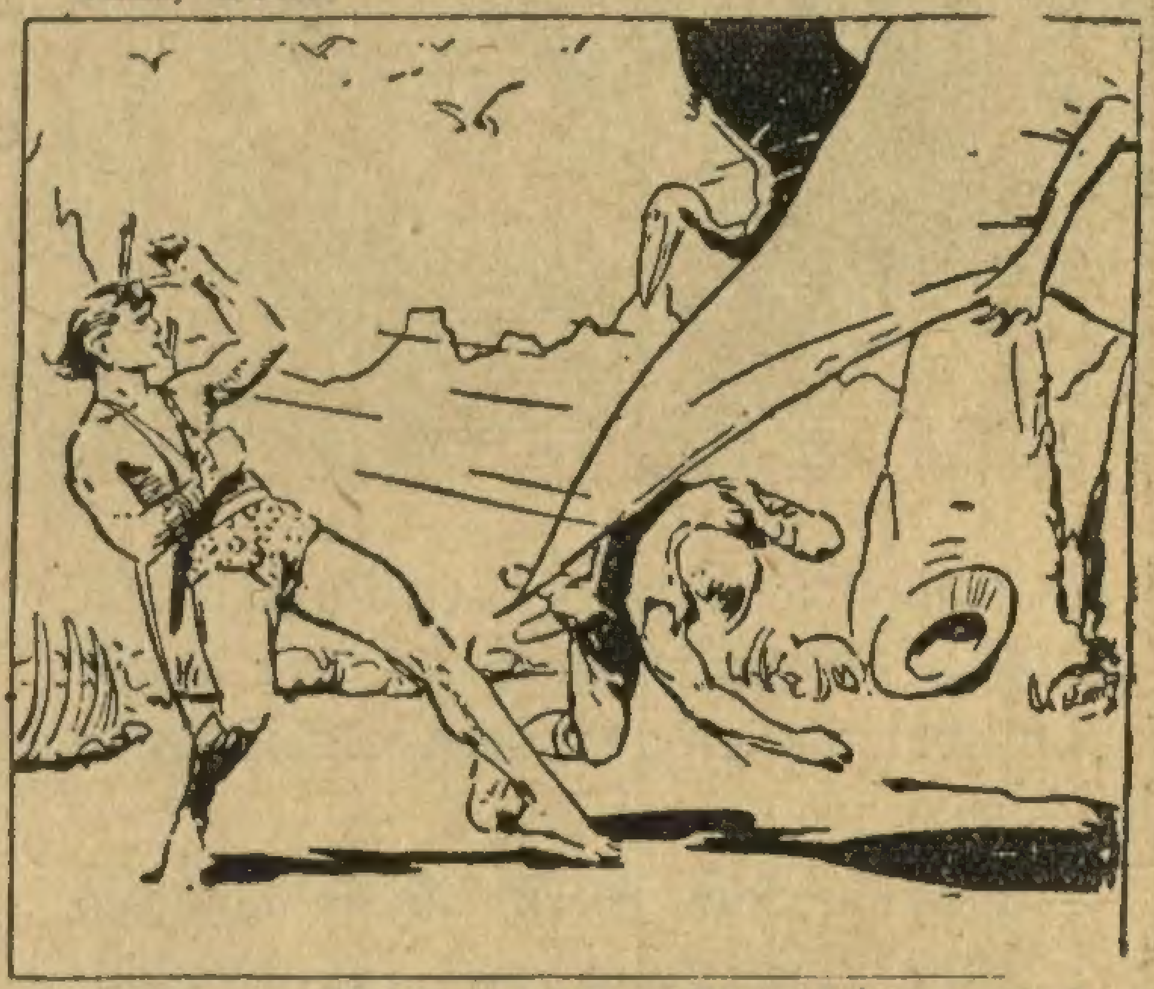

75 — Eski çağların büyük yarasa kuşlarından birinin kanat vuruşu Jan Kursiyyeyi yere yuvarlamıştı. Pterodaktil denilen bu kuşlar hem yerde sürünen, hem de havada uçan cinsinden büyük hayvanlardı.

76 — Jan Kursiyye yere boylu boyunca düşünce çarçabuk belindeki tabancasına el attı. Bir çağ geçmeden havada bir kurşun vızıldamıştı. Tarzan da bıçağına sarılıyordu. Savaş başlıyordu.

77 — Tabanca sesinden sonra keskin ıslık sesleri duyuldu. Bu sesler ne korkunçtu. Bütün Pterodaktiller havada büyük birer daire çizerek dönmeğe başladılar.

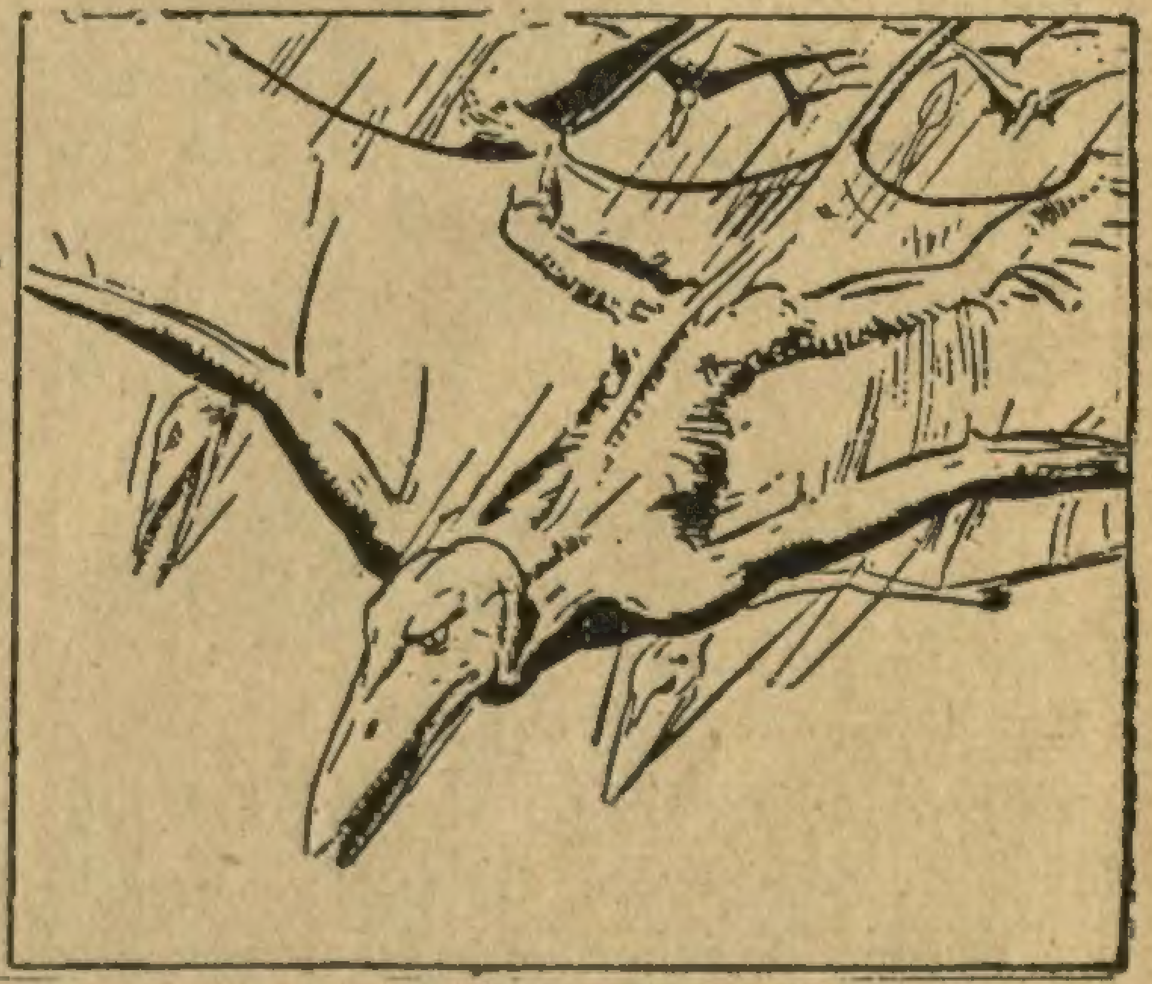

78 — Şimdi hepsi bu iki küçük ve yabancı mahlûkla savaşa anıklanıyorlardı. Havaya yükseldiler, yükseldiler, sonra yıldırım gibi bir inişle Tarzanla Jan Kursiyyenin üzerine atıldılar.

262

79 — Destere dişleri bulunan gagalarını Jan Kursiyyeye geçirmek istedikleri pek belli bir şeydi. Delikanlı kendini korumak için ellerini kaldırmıştı. Tarzan anıklanmıştı.

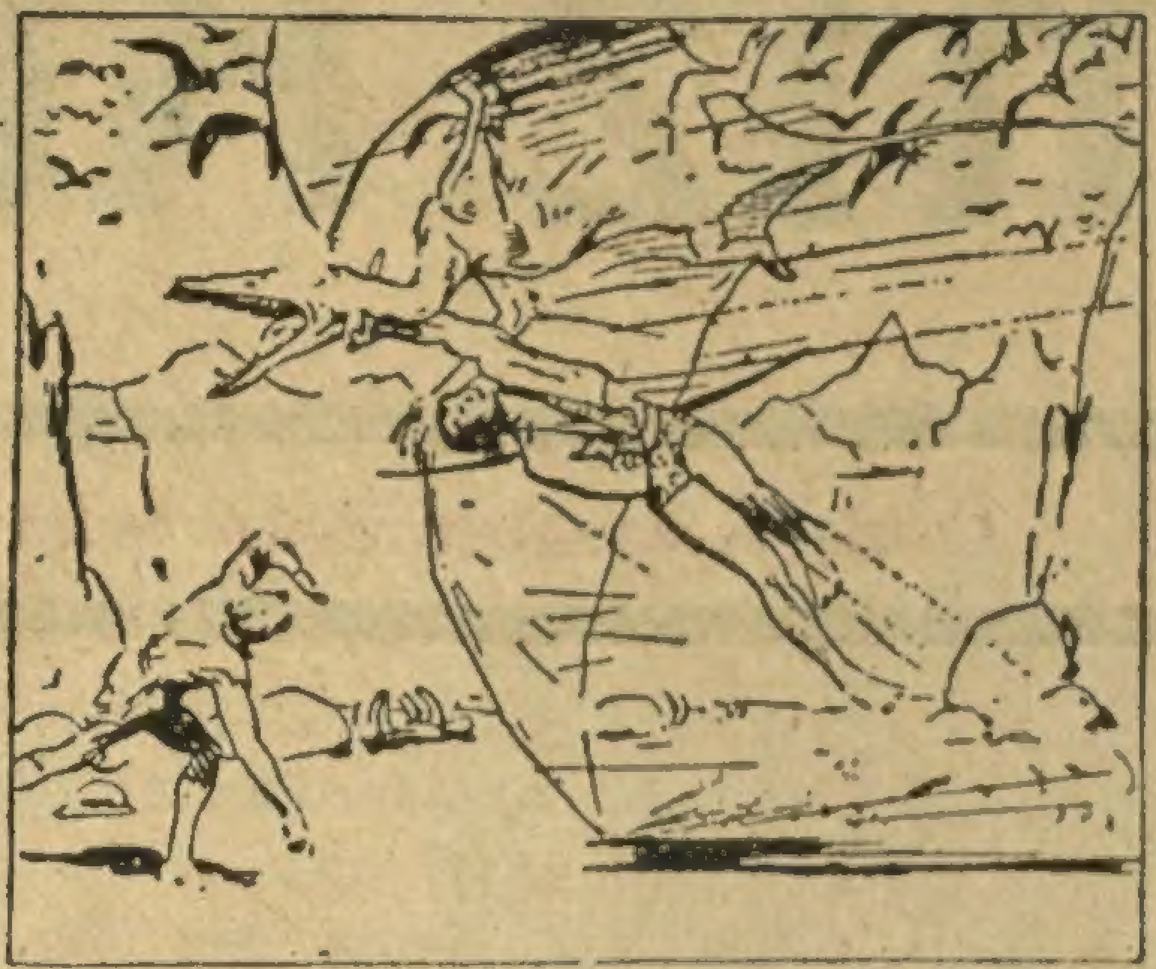

80 — Tarzan, insanlardan hiç kimsenin yapamıyacağı bir sıçrayışta havaya doğru öyle bir atılış atıldı ki bıçağı göz açıp kapayıncıya kadar dev yarasanın boynuna geçmişti.

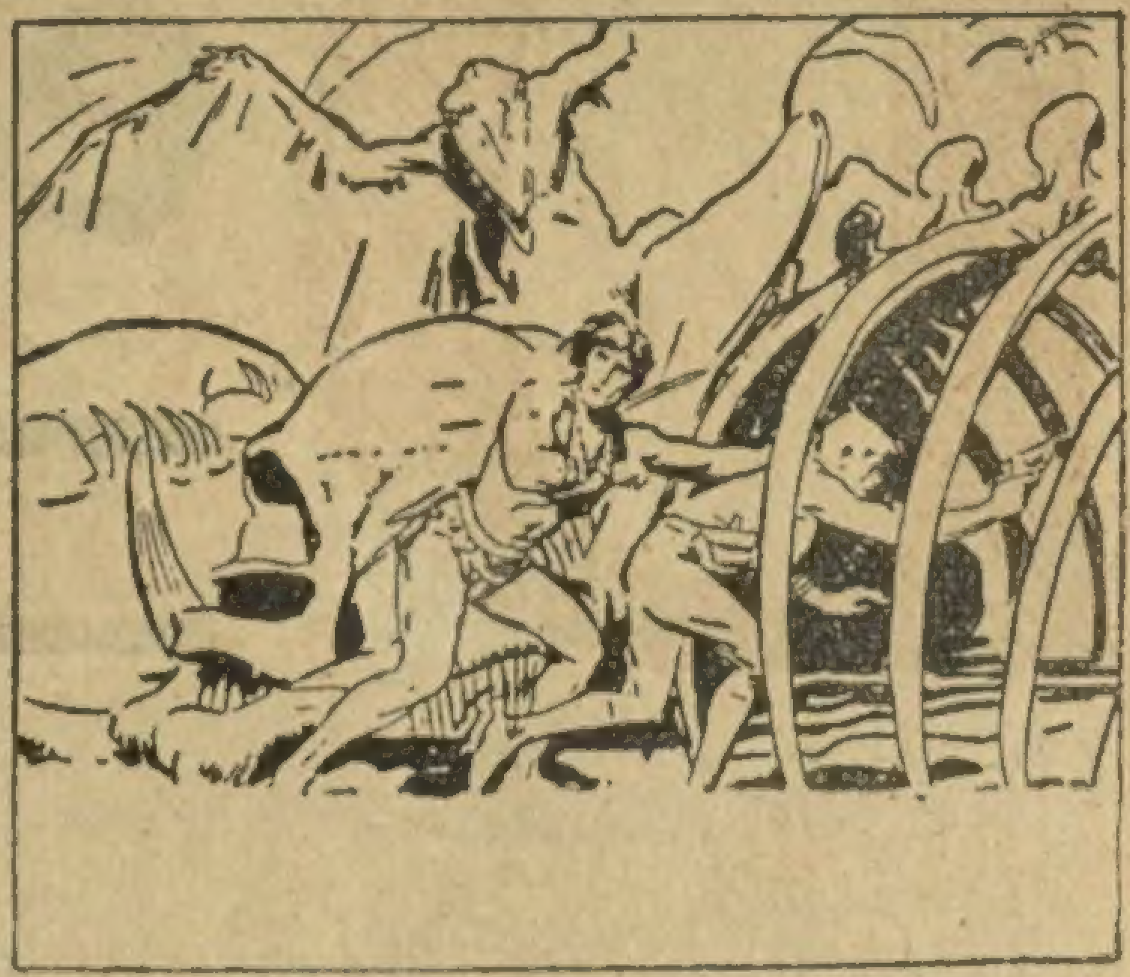

81 — Sonra, maymun adam, arkadaşını iterek bir filin kaburga kemiklerinin bulunduğu yere yürüdü. Dev yarasalardan kurtulmak için burası çok güzel sığınılacak bir yerdi.

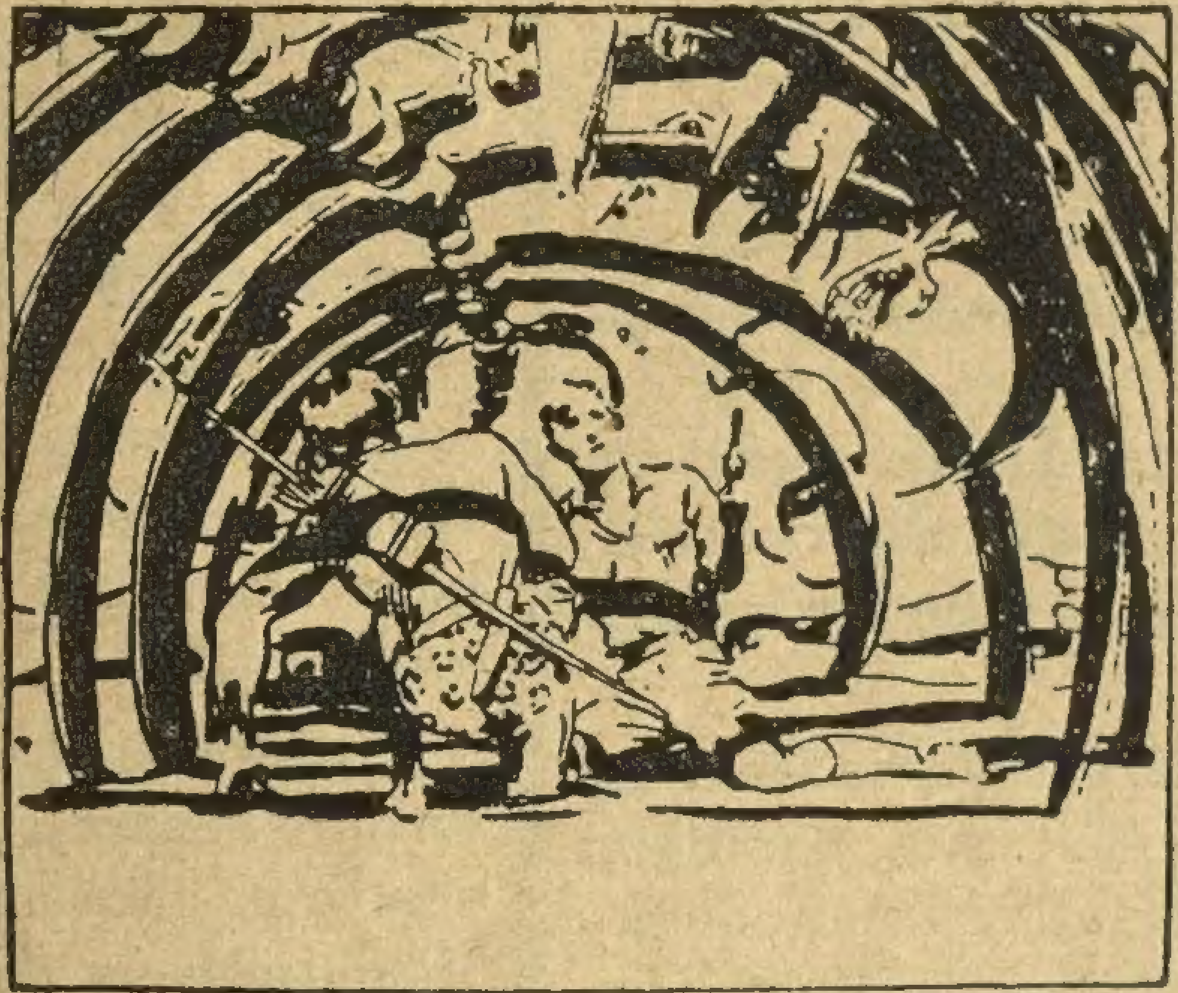

82 — Pterodaktiller gagalarını, pençelerini filin kaburgalarından uzattılarsa da ne Tarzana, ne Jana hiçbir şey yapamadılar. Mağlûp olmuşlar, kızgınlıktan gene mağarayı ıslıklarla doldurmuşlardı.

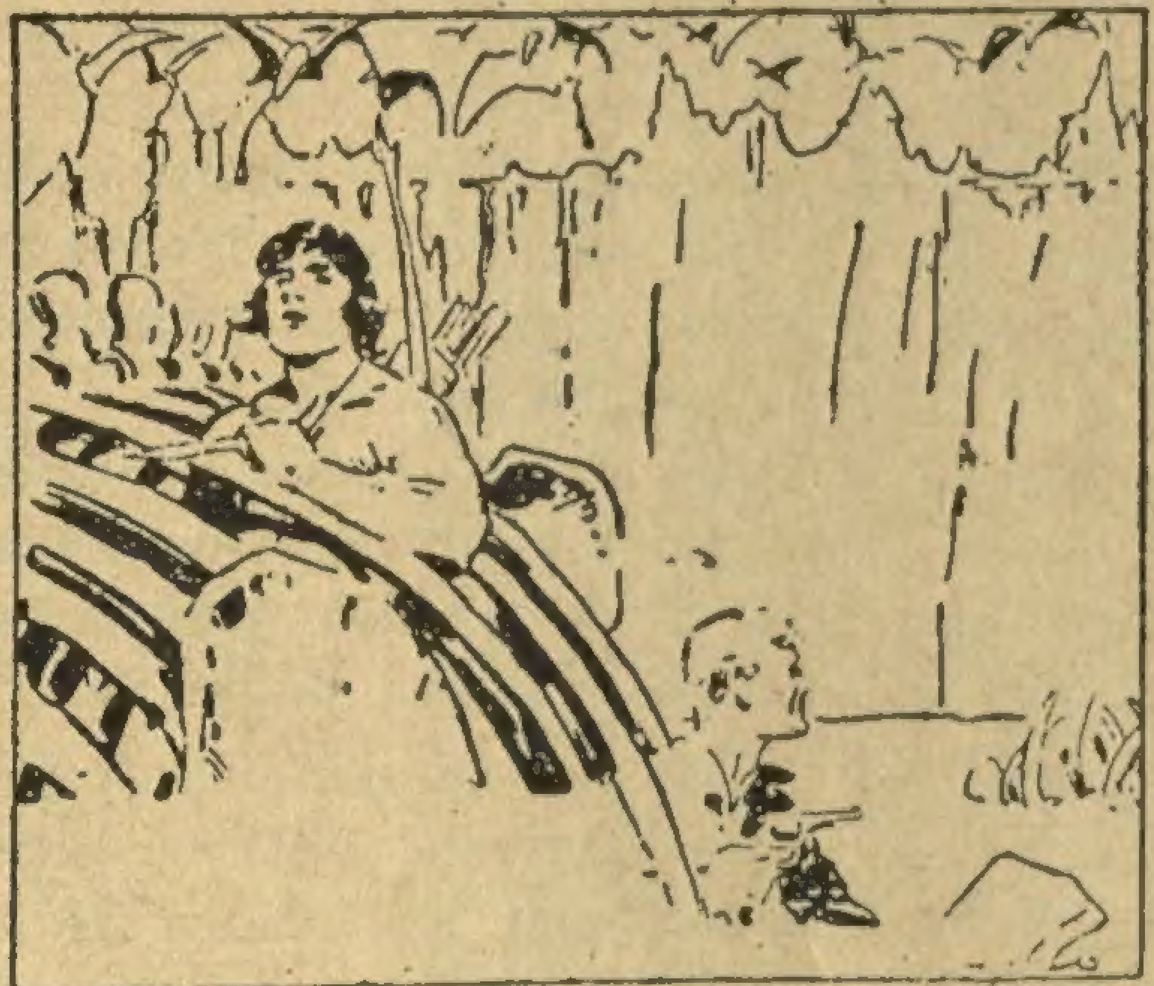

83 — Yarasa azmanları bu işi geriye bırakarak. insan düşmanlarile ikinci bir gez çarpışmak üzere tekrar havaya doğru yükselmeğe başladılar.

84 — Fakat bu fırsattan istifadeyi düşünen Tarzanla arkadaşı bu fil mezarlığına kendilerini sokan dehlizin başına kendilerini dar attılar. Şimdi mağaranın kapısına koşuyorlardı.

85 — Fakat kapı yanına geldikleri zaman birdenbire durakladılar. Şaşırmışlardı. Çünkü Pterodaktiller kanat açıp yolu kapamışlardı. Fakat savaştan vaz geçmiş görünüyorlardı. Kolayca geçtiler.

86 — Mağara kapısının öteki tarafında küçük maymun Nkima bir sevinç çığlığı atarak Tarzanla Jan Kursiyyeyi karşıladı. Tarzan da onu sol elini kaldırıp selâmladı.

87 — Nkimanın sevinçli sesine cevap vererek ağaçlara tırmanan büyük maymunlar da birer birer dallardan aşağıya atlıyarak koşuşmağa başladılar. Bu ne sevinç, ne sevinçti. — Daha var —

MİKİ FARE CÜCELER ÜLKESİNDE

BAYRAMA ÇIKIYOR. MUTLAKA BİR TANE ALINIZ.

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romanda okuyunuz.

Meclis reisi Pavloya:

— Pekâlâ, aklınızdaki plânı anlatın bakalım!

Diye buyurdu.

Kaptan Pavlo reisin gösterdiği sandalyeye oturarak dedi ki:

— Kaptan Pavlonun altındaki geminin bu limandan alındığını bilirsiniz.

— Elbette bilirim; bu gemi tüccar sinyör (Kastelli) nin yaptırdığı iki güzel kalyondan biri değil mi idi?

— Evet; ancak belki şurasını unutmuşsunuzdur: Sinyör Kastelli bu iki kalyonu tam bir büyüklükte, bir biçimde yaptırmıştı. Bu iki geminin her yeri, direği, arması, baş ve kıç oymaları bile birbirinin eşidir. Ne kadar baksanız bir ayrılık göremezsiniz.

— Öyle mi? Bunu bilmiyorum amma, bundan ne çıkar bakalım?

İhtiyar reis bu sorguda bulunmakla beraber kaptan Pavlonun sözünde değerli bir düşünce sezmiş gibi iskemlesinin üzerinde birdenbire doğrulmuştu.

Kaptan Pavlo:

— Reis cenapları; gemilerin arasındaki işte bu benzeyiş yüzünden Allah ve İsa peygamber bu Türk canavarını bizim elimize geçirecektir!

— Bunun nasıl olacağını anlatınız!

— Bayram reisin kalyonile senelerce gezdim. Daha iki ay evvel kalyonda tutsak iken para ile kurtulmuş iki gemici de tanıyorum. Sinyör Kastellinin limanda yatan kalyonunun boyası Bayram reisin kalyonunun boyası gibidir; buradaki kalyonun üst tarafında bir beyaz çizgi var ki: Onu da boya ile kapatabilirim. Bir kaç gün çinde buradaki kalyonun halatlarını, iplerini bile Bayram reis kalyonundan hiç ayırt edemiyeceğiniz kılığa koyacağım. Ben Bayram reisin âdetini bilirim; bu kalyonla buradan reisin şimdi bulunduğu (Av adası) na gideceğim. Bayram reis uzaktan bu gemiyi görünce o taraflarda bir yerde temizlenmekte olan kendi gemisi işlerini bitirmiş te kendisini almağa geliyor sanacak. Hemen ada kıyısına inecek. Ben orada tanıdığım tek limana gidip demirliyeceğim; kanlı canavar kendi gemime gidiyorum diye ayağile gelip elimize düşecektir... Oldu mu?

Kaptan Pavlo sözünü kesti.

Bu pek kolay, pürüzsüz bir plândı. Ancak bu plânla büyücek bir iş başarılabileceğine meclis reisinin de aklı eriyordu.

İki adam uzunca konuştular. Meclis reisi, bu plânı başarmak için ne gerekse yapmasını ve kendisinin de elinden geldiği kadar yardım edeceğini kaptan Pavloya bildirmişti.

Bununla beraber Cenovalı ihtiyar asılzadenin bu plânla Bayram reisin ele geçeceğine iyice inandığını sanmayınız. Tâ Cenova şehri kenarlarına kadar gelen, Cenova limanına girip gözgöre göre Kastellinin koca kalyonunu alıp gitmiş olan bu belâlı Türk korsanının kafasını kırmak için Cenovalılar ne kadar uğraşmışlardı da yine elleri boş dönmüşlerdi! Ancak bu ters suratlı, kestirme sözlü kaptan Pavlo da yabana atılacak bir adam değildi. Denizcilikte ve kılıç oyununda ona karşı ustalık davası edebilecek bir Cenovalı hemen yok gibi idi... Kaptan Pavlo ile Bayram reis gibi iki şeytanın, iki belâlının birbirile boğuşması gerçekten görülmeğe değer bir oyun olacaktı.

Şimdi her şeyden faz
adası) ndan gelen küç
adaya gittiği zaman B
diği bütün şeyleri söyle
içinde reisin altı temizle
beklediği de vardı. Bu
yapmak gerekti!

Ancak yapılacak iş t
hayırlı işe yardım ede
Cenovada kimin canı
Tüccarlar para ile yard
ciler, kaptanlar, genç v
olarak gitmek istiyorlard

Bütün bu can ve y
Kastellinin limanda ya
hazırlanıp ahalinin al
nından çıktı.

Cenova limanında B
yasını, armasını, uzakta
rünüşünü bilen bir çok
bunların hepsi sinyör K
biçimile limandan çıka
reis kalyonundan ayırt
mamışlardı. Geminin b
kapatılmış, bundan ba
zamanlar denizde gez
için direkler, halatlar,
dumanla esmerleştirilmi
yelkeni ortasına dört
vurulmuştu ki: Okuyuc

Çizen: ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU

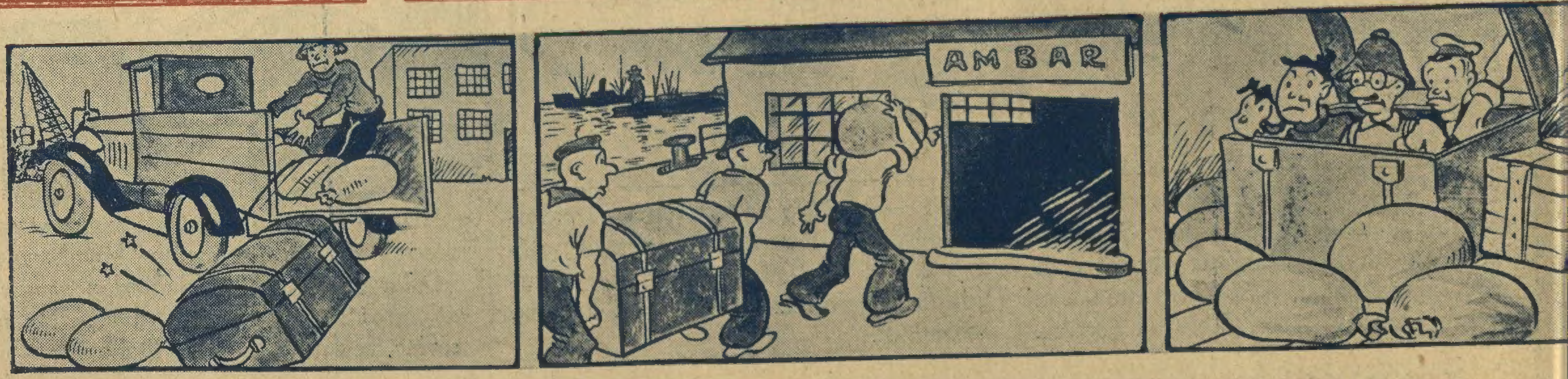

91 — Afrikanın ortasından Kap şehrine gelen sinemacılar, eşyalarını kamyonlardan birer birer indirmeğe başladılar. Afacanın, Topuzun, Bilginle, Dikkulağın içinde bulundukları sandık ta aşağı atıldı.

92 — İşçiler bu ağır yükü sıkı sıkı tutarak ambara doğru götürmeye başladılar. Başında denizci şapkası olan biri: Yanu! Amma ağır bir sandıkmış, ellerim koptu, diyordu.

93 — Ambara giden dostlarımız h
men sandığın kapağını açtılar. Açlıkta
mideleri gevremiş, benizleri havasızlıkta
sapsarı kesilmişti. Şimdi ne yapacakla
karınlarını nasıl doyuracaklardı?.

...eli Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

...abukluk lâzımdı. (Av ...geminin sahibi meclise, ...m reis hakkında öğren... Bu söylediği şeyler ...gelecek olan kalyonunu ...i gelip reisi almadan iş

...e uzun değildi. Hele bu ...yüzlerce istekliler vardı. ...am reisten yanmamıştı... ...tikleri gibi bir çok gemi... ...şlı şövalyeler de gönüllü

...en yardımlarla sinyör ... kalyonu iki gün içinde ...ı arasında Cenova lima-

...m reisin kalyonunun bo... ... yakından her türlü gö...ciler ve kaptanlar vardı; ...llinin bu kalyonunu yeni ... görmüşler, onu Bayram ...ek en küçük yerini bula...sındaki beyaz boya tirizi ... direklere, armaya uzun ... olduğu süsünü vermek ...nler altında ateş yakılıp ... Prova direğinin gabya ... siyahımsı bir yama da ...ımız Bayram reis gemisinin o yelkeninde de böyle ve beniz-de (renkte) bir yama yukarıda görmüşlerdi.

Andrya Dorya adlı bu Cenova kalyonunun takımı (tayfası) gönüllü ve cesur adamlardı; bunların en çoğu önce kaptan Pavlo ile kalyonunun takımı (tayfası) hep denizde gezmiş, Türklerle savaşlarda bulunmuşlardı. Hele ikinci kaptan olan Andriya beş altı sene Pavlonun gemisinde ikincilik etmiş yaşlı bir deniz kurdu idi. Kaptan Pavlo onu bu iş için çağırınca sevine sevine gemiye koşmuştu.

Bu öç alıcı gemi limandan çıktıktan sonra bir gece yıldız rüzgârile dalgaların omuzlarına basarak yol aldı.

Sabah açıldığı zaman yıldız yeli hâlâ onları bırakmamıştı; uzaklarda görünen büyük küçük hristiyan gemileri kaptan Pavlonun o yamalı gabye yelkenini görünce şeytan görmüş gibi uzaklara kaçmağa başlıyorlardı.

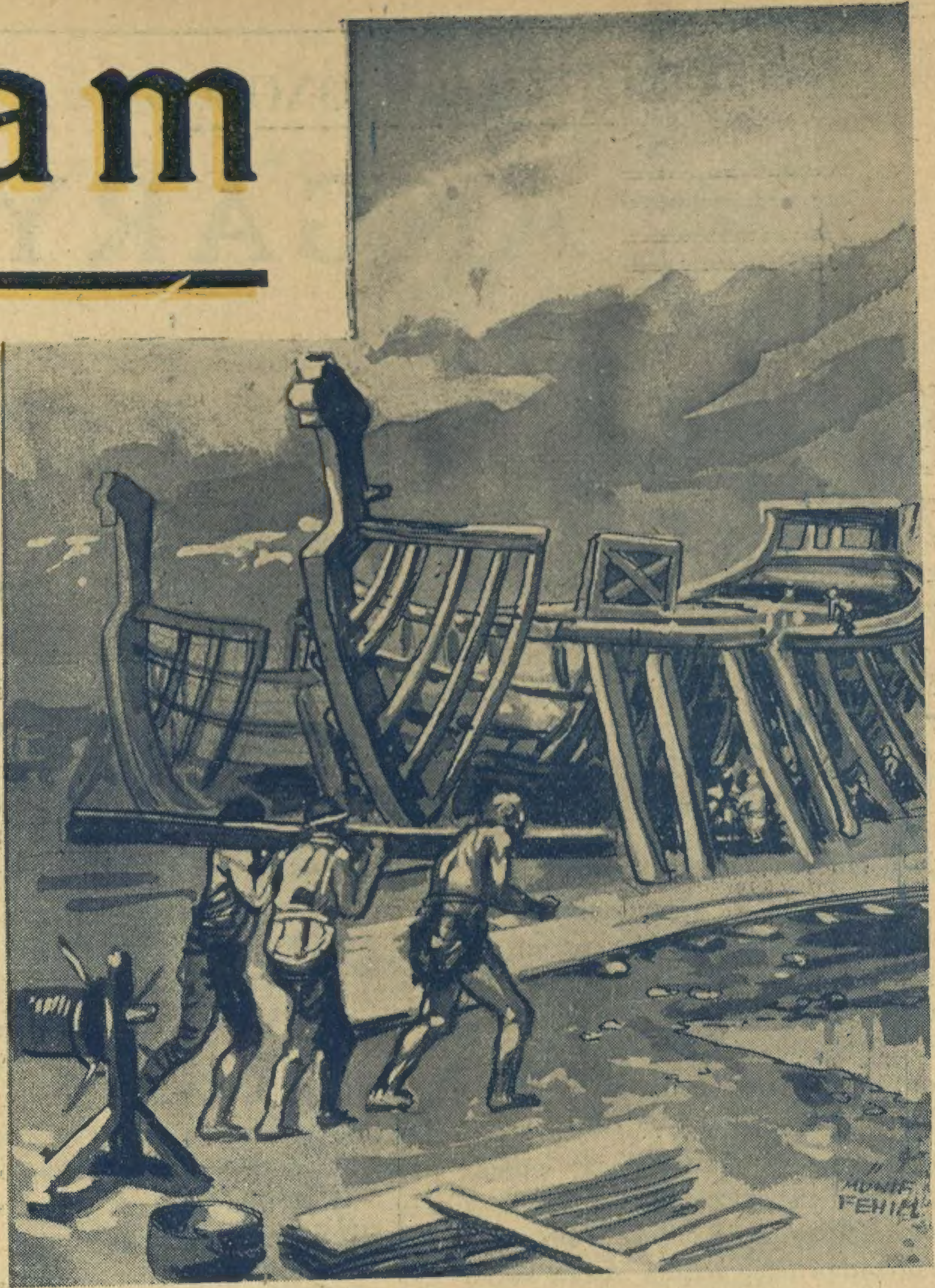

Üçüncü günü (Av adası) nın dik taşlık burunu keşişlemede beş mil yerden geçildi. Akşam üstü kaptan Pavlo bu adacığın cenup yanındaki bir tek limanına girip demirlemiş bulunuyordu. Kaptan Pavlo adanın buradan başka büyük gemiler için elverişli demir yeri olmadığını biliyor, Bayram reisin de bu limanı kullanacağını kestiriyordu.

Pavlo daha limana çok uzakta iken geminin direğine Trablus limanı sancağı ile Bayram reisin kendisinin mavi üzerine kırmızı yunus balığı ve güneşli sancağını kaldırmıştı.

(Daha var)

...LUĞUNDA

GEÇEN YAZININ ÖZÜ : *Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin Afrikada sinemacıların sandıklarına girmişler ve Kap ülkesine götürülmüşlerdi.*

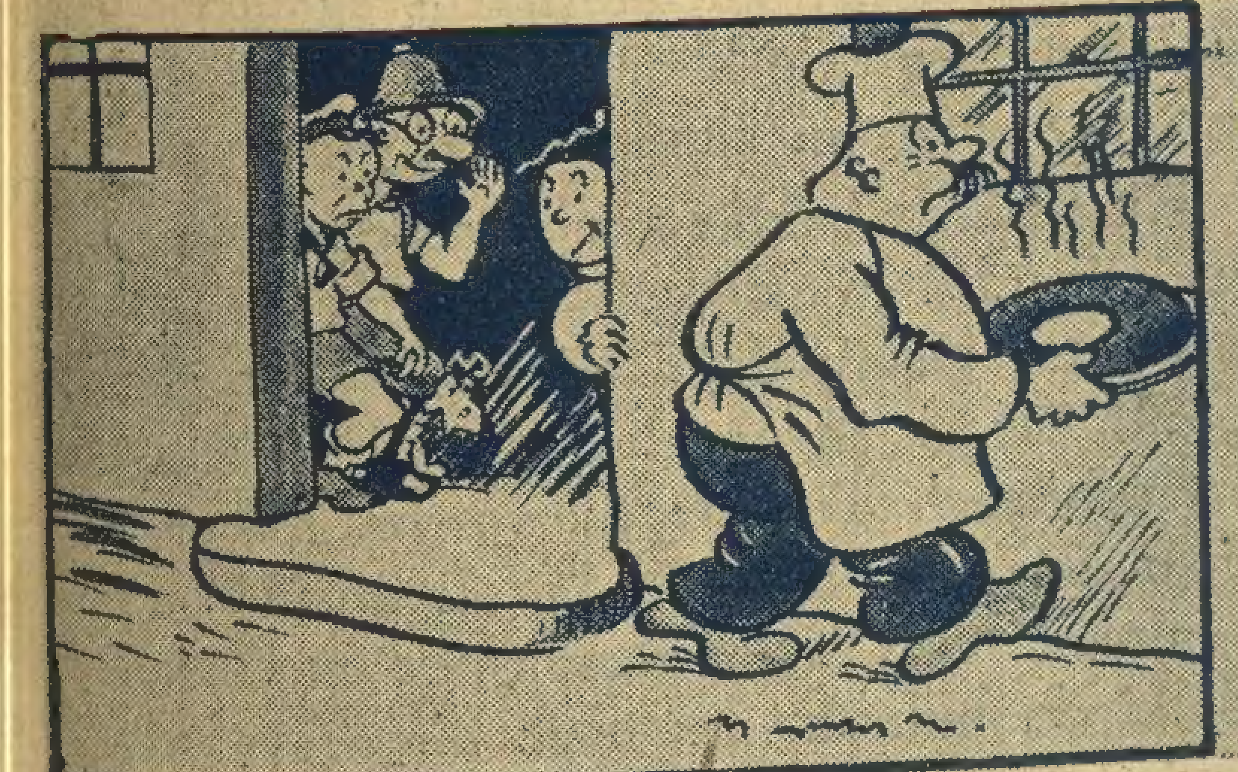

94 — O sırada ahçıbaşı güzel, büyük bir çörek yapmış, sıcak sıcak fırından çıkararak elinde götürüyordu. Bilgin: Oh.. misk gibi kokuyor, şunu ele geçirsek, dedi. Hepsi de içlerini çektiler.

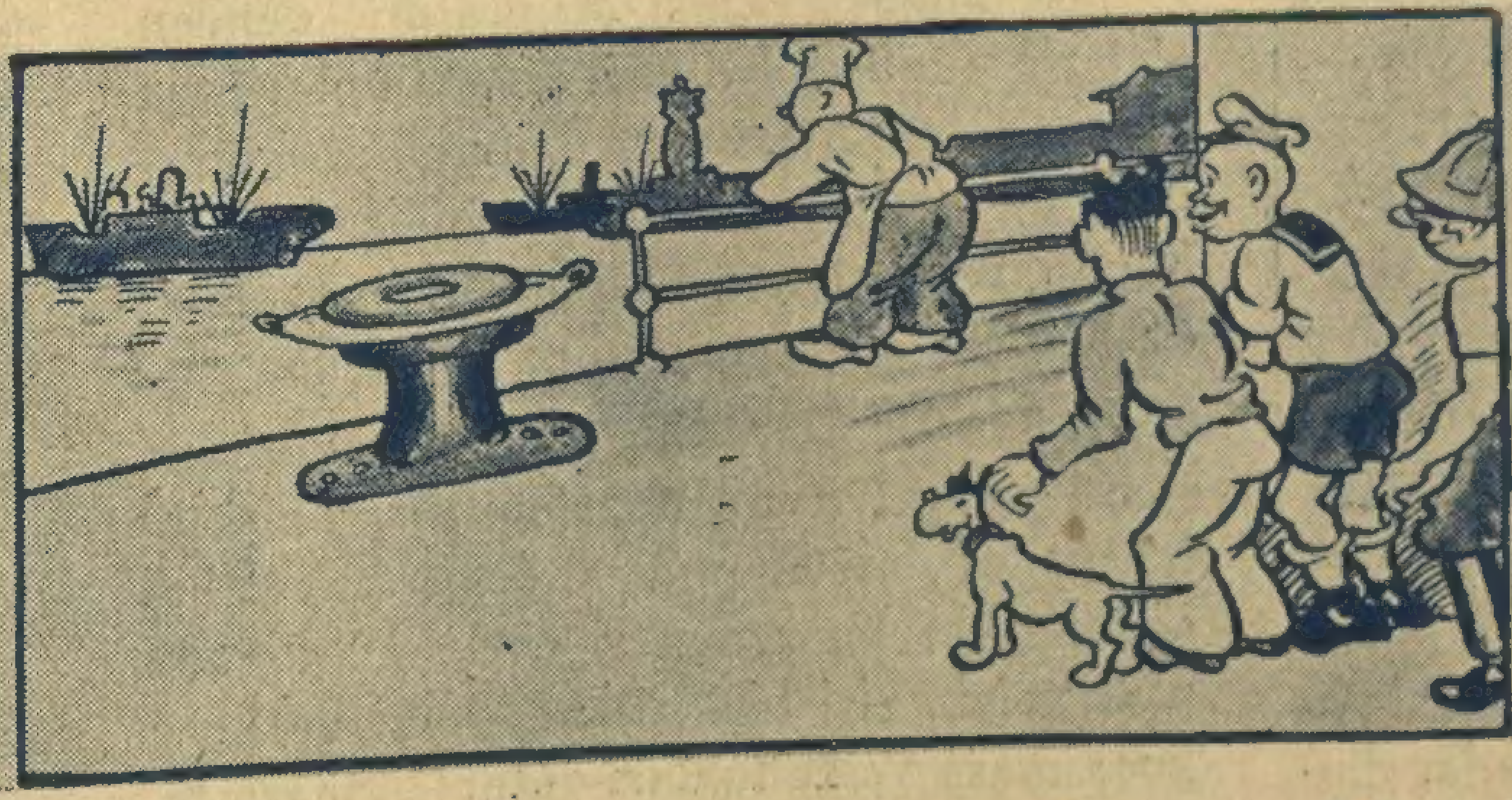

95 — Ahçıbaşı, çöreği soğusun diye rıhtımdaki halat bağlanan demirin üstüne koydu ve uzak, engin denize bakmağa başladı. Bizimkiler yavaş yavaş gelerek arkada durdular.

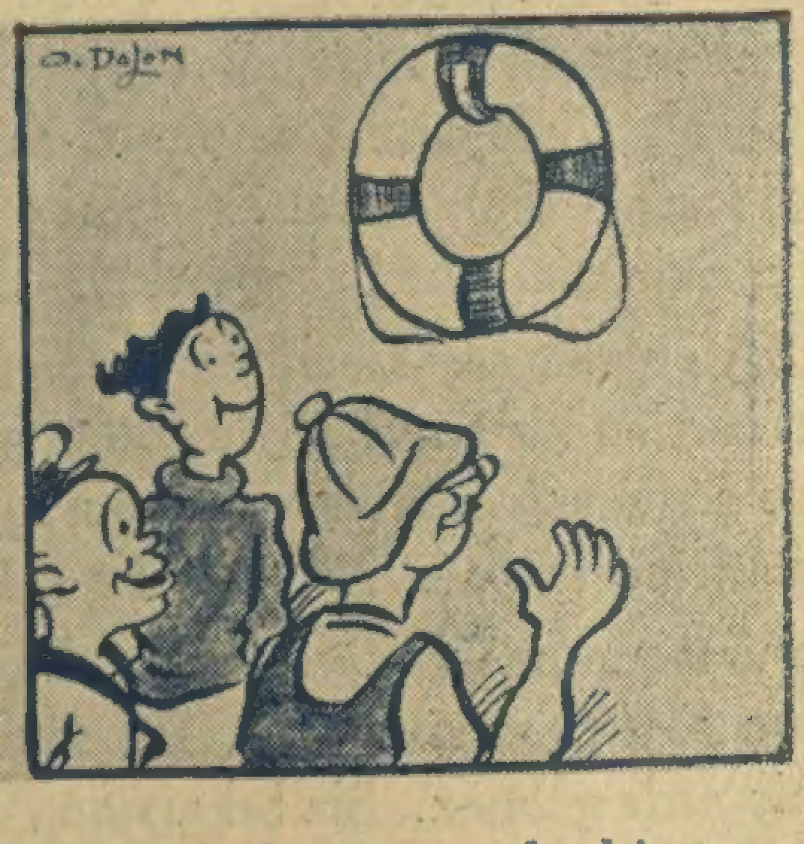

96 — Duvara bakınca orada bir can kurtaran simidi gören Bilgin: Çocuklar dedi. Şunu çabucak bir boyıyalım, çöreğin rengine benzetelim. Sonra demir üstüne bunu koyarak çöreği alıp mideye indirelim dedi. — Daha var —

GENÇ KIZLAR İÇİN MONOLOĞ

ANGARYALAR

Şimdi askerliğini yapmakta olan amcamın oğlu Erkson bazı mektuplarında hep angaryalardan şikâyet edip durur... Çorba angaryası, patates angaryası; ekmek angaryası, çamaşır angaryası, süpürmek angaryası, temizlik angaryası, koğuş angaryası ve bitmez tükenmez angarya!..

Şikâyet ediyor.. Evet anladık ama, bizim de kendimize göre angaryalarımız yok mudur? Kendi başına buyruk olan, yalnız dilediğini yapan ve istemediği işe dudak büken kim vardır ki? Yaşayışımız bize hep angarya gibi gelen işlerle dolu değil midir?

Görüyorum ki gülüyorsunuz!.. Gülersiniz ya!.. Çünkü siz angaryanın ne demek olduğunu galiba bilmiyorsunuz!. Yahut angaryaları iyi bir şey sanıyorsunuz? Fakat ben de bütün işlerin angarya sayılacağını söylemedim ya!..

Bakın düşüncemi anlatayım: Sabahleyin daha yataktan kalkar kalmaz bu kış kıyamette, buz gibi su ile el yüz yıkamak angaryası; sonra kahvaltı sofrasına oturmadan önce baştan ayağa kadar giyinmek! Gün olur ki insan üç dört defa üst baş değiştiriyor.. Şimdi bu iş angarya değildir de nedir? Siz söyleyin bakalım..

Angaryalar daha küçücük yaşımızda, ağır birer yük gibi omuzlarımıza yükletilmektedir. Hele minicik bir bebek iken anne ve babana her sabah «gün aydın anneciğim» ve «günaydın babacığım» sözlerini söylemek yok mu ya? Beni o kadar sinirlendirirdi ki... Bunlar insanın içinden gelirse ağızdan tatlı tatlı çıkar.. Ancak söylemeyi unuttunuz da anneniz «Hani Selâm, sabah?» demez mi; gelin de sinirlenmeyin bakayım?...

Ve mektepte küçük bir manzume yahut ezberden bir güzel Söylev öğrenip, bunu evde söylemek felâketine düştünüz mü; vay geldi başınıza!.. Eve misafir geldikçe, siz annenizle misafirliğe gittikçe, haydi bakalım söyle manzumeyi!.. Bu söylemeklerin hiç ardı gelmez.. Siz bıkarsınız, onlar dinlemekten usanmazlar!. Aklınızda olsunda mektepte öğrendiğinizi marifet göstereyim diye sakın ha, evde söylemeyin... Hem bilir misiniz, sizi dinleyen yabancılar, sözlerinize bayıldıklarından, yahut ta manzumeyi çok sevdiklerinden, size kulak vermezler; nezaket olsun diye dinler gibi görünürler... Bu manzumeleri yüzlerce defa dinlemişler, belki de küçükken kendileri de yüzlerce defa söylemişlerdir. İşte bildiğim angaryaların en ağırı bunlardır, mektepte ezberlediğini söylemek; bu söyleneni dinlemek!...

İnat ederek söylemezsen azar, ceza bini bir paraya.. İşte bunun için angaryaya boyun eğmekten başka çare yok...

Sonra da mektep işi vardır!.. Ancak on onbeş yıl sonra anlıyabileceğin birçok şeyleri şimdiden öğrenmek!.. Bilmesi gerek olan bütün bilgileri öğrenmiş olarak doğsak ne iyi olurdu?. Küçük ördekler suda yüzmeği öğrenmiyorlar a.. Bunlar doğuşlarında yüzmeyi biliyorlar.. Netekim böcekler de yuva kurmayı, yiyeceğini aramağı bildikleri halde doğuyorlar...

Bülbüler türkü dersi almak için konservatura mı gidiyorlar? Bizim için her işin bir dersi var... O ders, bu ders... Her işi öğrenmek gerek! Alın size angarya, boyuna angarya!...

Evde orta hizmetini görenler için bitmez tükenmez angaryalar vardır... Süpürmek, muşambaları silmek, ufak tefek çamaşırları yıkamak, toz almak daha neler de neler?.. Hem her sabah alınan bu tozlar nereden yağıyor, kuzum?.. Evet nereden?... Sorarım size?.. Toz olmamak için nerede yaşamalı?.. Ormanda mı?.. Denizde mi?.. Ağaç yapraklarının üstünde ve vapur kamaralarında da kucak dolusu toz var...

Toz almak için Aspiratör denilen elektrik süpürgeleri var ama bunları toz bulunan bütün köşe ve bucaklara götürmek ne angaryadır bilir misiniz? Daha büyük koskocaman Aspiratörler yapmalı ki bunları apartımanın bir köşesine yerleştirdiniz mi ortalıkta toz namına ne varsa çekip yutsunlar!.. Ancak makineler bu kadar büyük olunca çekiş kuvvetleri çoğalacak; bu sefer de evde Biblo gibi ufak tefek, cici bici süsleri, belki de koca koca masa ve koltukları yutar!.. Sakın bizi de yutmasın?! Biz de bu uçsuz bucaksız acunda neyiz sanki? Hiç değil mi? Bir toz tanesi; bir atom!.. Evet bu kuvvette Aspiratörler meydana çıkınca, artık evlerde oturmamalı!..

Hele yemek angaryasına ne diyelim? Yemeden içmeden yüz yıl yaşıyacak gibi donmasaydık, ne olurdu? Bu ne kadar da ökonomik bir iş olurdu değil mi? Yemek içmek için para harcamaksızın yalnız kendi gücile yaşamak.. Bunun yerine ise günde üç defa yemek yiyoruz.. Ancak bu angaryanın hoş tarafları da yok değil ha!. Boğazlarına düşkün olanlarla, pis boğazlar yemek angaryesine gönüllü koşarlar...

En büyük angarya nedir bilir misiniz? Yemek hazırlamak!.. Evet bu iş insanı yıldıracak kadar korkunçtur!.. Kumanyayı bulup bir araya getirmek; sebzeleri soyup temizlemek; sonra da yemekleri pişirmek!. İkide bir de tencerenin kapağını açıp yemeğin tadına bakmak... Sonra sofrayı kurmak, yemek bitip te herkes kalkınca, sofrayı kaldırmak; tabak ve bulaşıkları yıkamak, daha sayayım mı? Bereket versin ki bizim evde hizmetçi var.. Ancak evlerinde bu işleri görecek hizmetçileri olmıyanlar da pek çoktur... Kulağınıza gizlice bir şey söyliyeyim mi? Hizmetçimiz olduğu halde, benim tabak, bardak ve kahve fincanlarını yıkadığım olur ha... Böyle bulaşıkçılık yapmak lâzım geldikçe, ellerimi bozmamak için; lâstik eldivenler kullanırım.

Angaryaya dair söz söylerken, evde misafir kabul etmek, başkasına misafirliğe gitmek meselelerini de unutmıyalım.. Bunlar eğlenceli işler ama giyinmek kuşanmak lâzım, güler yüzlü olacaksın; karşındakileri eğlendirmeğe uğraşacaksın, sevmediklerin kimseleri bile sever gibi görüneceksin; kocakarıların öğütlerini dinliyeceksin; evin küçük bayanı olduğun için çay sofrasını kendin anıklıyacaksın..

Evet bütün bunlar angaryadır!. Yaşayışın kendisi bile birçok angaryalardan meydana gelmiş değil midir? Yalnız şu kadar var ki, angaryalar içinde istenecek, özlenebilecek olanları da vardır.. Mesele bunları ne biçimde karşılıyacağınıza bağlıdır. Ben sizi eğlendirmek istedim.. Belki de manalı manasız birçok şeyler söyledim. Kusurlarımı bağışlayın!..

Size bu monoloğu söylemek benim için bir angarya değil, bir sevinç olmuştur. Hem de sanıyorum ki dinlemesi de sizin için bir angarya olmamıştır.

AFACAN

Şarlo Afrikada No: 17

49 — Sudan kurtulan Şarlo biraz yürüdükten sonra bir de ne görsün? yolu bir uçuruma rastlamış ve karşı dağa ancak canbazların üstünden gidebileceği bir ip gerilmişti. Şarlo düşünmeğe başladı. Birdenbire karşısında bir adam gördü. Kendisine: Bu ipten buraya geçersen şehre çok çabuk ulaşırsın diyordu. Şarlo: Ne olursa olsun, dedi, ipin üstüne çıkarak yürümeğe başladı.

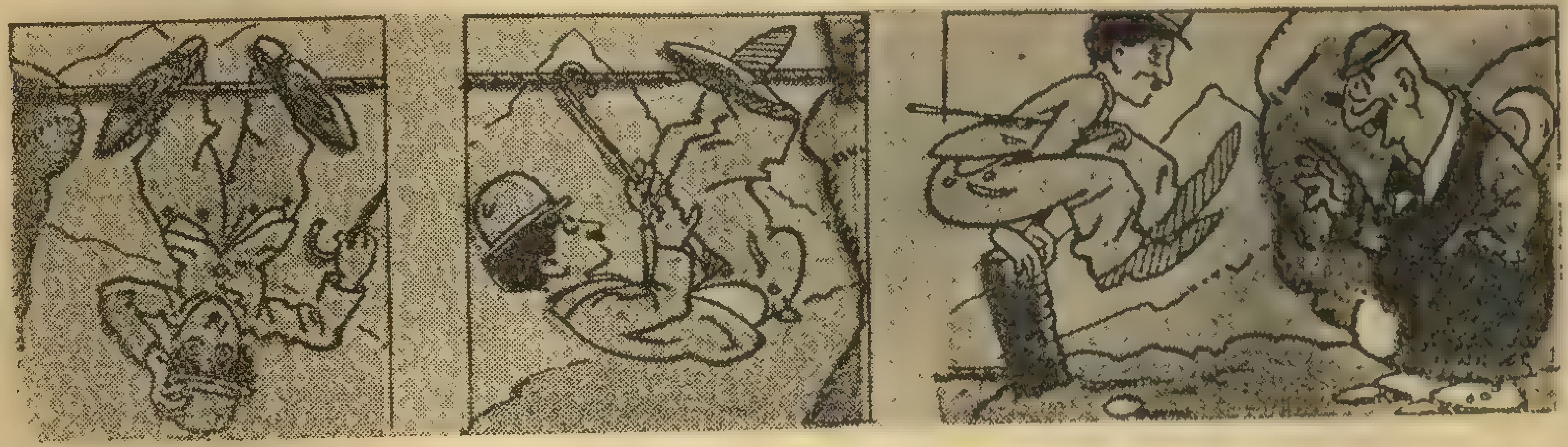

50 — Birdenbire ipten aşağı düşer gibi oldu. Fakat bereket versin ki ayakları ipe takıldı, bastonunu da tuttudu. Şimdi bir bastonunu, bir ayaklarını atıyordu. Böylelikle bir maymun canbazlığile karşıki tarafa geçti. Adam: Bin ohkay sana Şarlo! dedi.

51 — Meğer bu adam bir canbazhane müdürü değil mi imiş. Şarlo sen bizim işimize yarıyacaksın, dedi. Bak burada bir de maymuncuk var. Onu idare edeceksin. Şarlo maymunun kuyruğundan tutmuştu ki: Viyak, viyak Şarlo! diye bir ses işitti. Bir de ne görsün, bu arkadaşı Beşkarış değil mi?.. Elinden tuttu, yürümeğe başladılar.

52 — Müdür: Vay siz arkadaşmısınız, dedi. Ötekiler de evet deyince: Hah.. O halde ikinizi de ip canbazı yapar, para kazanırız.. Olur mu?» Şarlo: Peki diyerek telgraf direğine tırmandı ve makasla teller kesti, şimdi iki direğe bu teli geçirerek canbazlık denemeleri yapacaklardı.

— Daha var —

ŞEN SÖZLER

EVCİL HAYVANLAR

Bay okutan — Evcil hayvanlar neye derler?..

Okur — Evde yaşıyanlara derler..

Bay okutan — Ne gibi?..

Okur — Meselâ fare, sinek, pire, örümcek!.

Bay okutan — ?...

BABA İLE OĞUL

Oğul — Babacığım, gözlerini kapayınca imzanı atabilir misin?

Baba — Elbette oğlum. Bundan kolay ne var?..

Oğul — O halde, benim karneme imzanı atar mısın?.

BAROMTRE DÜŞMÜŞ

Anne — Türkân, balkona git bakayım, barometre düşmüş mü, yükselmiş mi?

Türkân — Düşmüş anneciğim..

Anne — Kaça?.

Türkân — En alt kata anneciğim..

Beni Görünce Niçin Gülüyorsunuz?

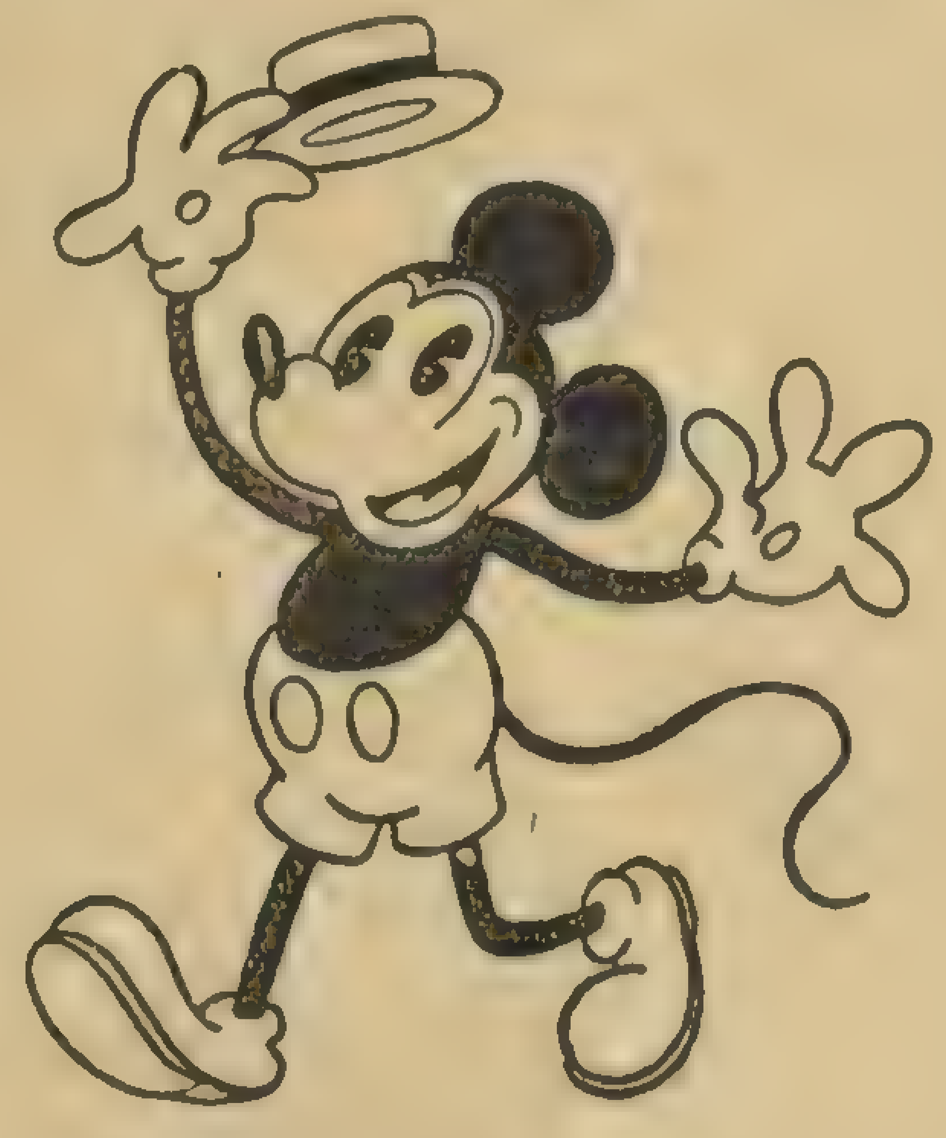

Çünki:

—Size kahkahalar attırırım.

Daha bol kahkaha atmak istiyorsanız yarın çıkacak olan "Cüceler Ülkesindeki kitabımdan bir tane alınız.

5 Renk kapak 40 dan fazla resim

25 Kuruş

Sarhoştan Deli Bile Korkar!..

Eski Hikâyeler : 1

Yazan: NECDET RÜŞTÜ

BİR KAÇ SÖZ

Sevgili okuyucular!..

(Size durmadan, dinlenmeden eğlenceli ve faydalı yazılar hazırlıyan (AFACAN) şimdi de güzel bir hikâye serisine başladı. Atalarımızdan kalma sözler vardır: «Az veren candan, çok veren maldan!.», «Ölü gözünden yaş, imam evinden aş!..», «Sarhoştan deli bile korkar!..» gibi.. İşte eskiden kalan bu sözlerin birer hikâyesi vardır. Size her perşembe onlardan bir tanesini anlatacağız.)

Elbet duymuşsunuzdur siz (Bekri Mustafa) yı:
Rakile sersem eder gece, gündüz kafayı,
Su ne yapılır?.. Bilmez, yalnız içki içermiş,
Bağırmış, sızarmış, kendisinden geçermiş!..

Bir insan her dakika böyle içerse rakı,
Yaptığı işi bilmez; seçmez karayı, akı,
Başına işler açar, bin bir türlü hâlt eder,
Bir gün içkiden çatlar, nihayet ölüp gider!..
Her kim rakı içerse, mutlaka verem olur,
Bu akılsız adamı ölüm tez günde bulur!.
Çabuk ölmese bile, bin felâket görünür,
Kimse yüzüne bakmaz; rezil olur, sürünüz!..

Sarhoş ne yapar, bilmez.. Evet, bu söz doğrudur,
Sarhoştan deli korkar!.. Hikâyesi de budur;
Toptaşında dururken bağlı ayağı, eli,
Tımarhaneden kaçmış bir gün bir azgın deli!
O zaman bu hastalar dururdu Toptaşında,
Bu yer bir mahalledir Üsküdarın başında!..
Oradan kaçan deli fırlayınca sokağa,
Saldırmaya başlamış çarşıda sola, sağa:
Deli ne polis dinler, ne jandarma, ne asker,
Etrafına fırlatır birşey bulursa eğer!..
Tatlı sözden anlamaz; dinlemez gönül, hatır,
Dileğini yapmazsan o büsbütün azıtır!..
Sana fenalık eder, soksan da ciğerine,
Taşı yakalayınca indirir bir yerine!..
En iyisi: durmadan, adımları açmalı,
Nerede deli varsa, bir tarafa kaçmalı!..
İşte, bir yana kaçmış çarşıdaki ahali,
Bir sinemada görür ancak insan bu hali:
Yolcular dükkânlara kendisini dar atmış,
Bütün dükkâncılar da kepenkleri kapatmış!..
On dakika içinde, çarşıda her mağaza,
Bir çok kadın, erkekle dolmuş ağız ağıza!..
Şimdi bütün ahali böyle bağırıyorlar:
«Bir can kurtaran yok mu?.. Dışarıda deli var!..»
Deli bile herkesin bu korkusuna şaşmış,
Kimsesiz sokaklarda tek başına dolaşmış!..

Ezan okumak için, öğle vaktinde tamam,
Bir minareye çıkmış bu sırada bir imam!
Okuduğu ezanın henüz gelmeden sonu,
Sokaklarda dolaşan bu deli görmüş onu!..
Kaldırımdan seslenip, aşağıya çağırmış,
«İn oradan!..» diyerek, birkaç kere bağırmış!..
İmam onun ne bilsin zırdeli olduğunu,
Vaktinde yapılmıyan bir davet sanmış bunu!..
Aşağıya bakmamış, hiç telâş göstermemiş,
Ezana devam etmiş, ehemmiyet vermemiş!..
Vay, sen misin delinin sözünü dinlemeyen,
Deli böyle bağırmış: «Sana gösteririm ben!..»
Minareye tırmanmış bakmadan arkasına,
Yapışmış bu zavallı imamın yakasına!..
İmam bir de bakmış ki: Karşısında deli var,
Minarenin boyu da kırk elli metre kadar!..
Gördünüz mü belâyı?.. Kaçmalı ne tarafa?...
Deli hiç söz anlar mı?.. Hiç gelir mi insafa?..
Anlamış: Şimdi deli kendisini atacak,
Elli metre yüksekten toprağa fırlatacak!..
Nitekim: Deli onu iki kolundan tutmuş,
İmam da, korkusundan, küçük dilini yutmuş!..

İşte tam bu sırada bizim Bekri Mustafa,
Gelmiş, yalpa vurarak yolda iki tarafa!..
İspirto fıçısından yokmuş herifin farkı:
Gene, bir meyhanede, içmiş bir okka rakı!..
Dizlerinde derman yok kalkmak için ayağa,
Düşe kalka yürümüş, sallanıp sola, sağa!..
Ağız, burun çarpılmış; salyaları akarmış,
«Ne iğrenç adam!..» diye, herkes ona bakarmış!..
Duymuş ki bağırıyor kadın, erkek ahali,
Nihayet o da görmüş minaredeki hali:
Sarhoş bu ya.. Belinden palasını çıkarmış,
Ona şöyle bağırmış, sesi etrafı sarmış:
—«Bekri derler ismime.. Tepelerim adamı,
«Minareyi keserim, bırakmazsan imamı!..»
Hiçbir insan bıçakla bunu yapabilir mi:
Pırasa mı zannettin?.. Minare kesilir mi?..
Fakat: «Kesme!.» diyerek, deli korkmuş bu sözden,
İmamı bırakarak, aşağı inmiş hemen!..

İnsan, rakı içerek, sarhoş olursa eğer,
«Minareyi keserim!..» diye, saçma söz söyler,
Yüzünü kim görürse durmaz kaçar her zaman!..
«Sarhoştan deli korkar!..» sözü kalmış buradan!..

NECDET RÜŞTÜ

CANGAZA ile PALAVUZ

— Palavuz.
— Dün bay okutan bize, elbatros kuşlarını anlattı.
— Albatroste ne?
— Albatros soğuk cenup denizlerinde yaşıyan bir kuşmuş, kırk metreden fazla uzun kanatları varmış.
— Cangazaaaa!..
— Ne var Palavuz?
— Bay okutanın sana anlattığı kuşun kanadına kendiliğinden kaç metre uzunluk ekledin.
— Hiç eklemedim Palavuz!
— Bugün yaşadık
— Neden?
— Senin palavranın ölçüsünü buldum. öyle ise!..
— Nasıl buldun bunu?
— Albatrosu, nasılsa ben de bir yerde okumuştum. Kanatlarının uzunluğunu 2 metredir diye biliyorum.
— Atıyorsun Palavuz.
— Vallahi atmıyorum Cangaza. İki metreye tam 38 metrelik palavra ekliyorsun.
— Peki sen olsan ne kadar eklerdin?!
— E haydi haydi, 76 metre. Falan filân bir şey...!
— ?!!!

Grimmden

Masal

ÜÇ KARDEŞ

Her masalda olduğu gibi yine binlerce yıl önce zengin bir adamın üç oğlu varmış. Bunların en büyüğile ortancası haylaz, yaramaz, babalarının sözünü dinlemiyen iki çocukmuş. En küçüğü ise uslu, terbiyeli, ağır başlı bir yavrucakmış.

Günler geçmiş, çocuklar büyümüş. Fakat huylarını değiştirmemişler. Birer delikanlı oldukları zaman bile en küçük kardeşile diğerleri arasında büyük bir ayrılık göze çarparmış.

Nitekim bir gün büyükler babalarının evini bırakıp, dere tepe gezerek uzaklara gitmek, yeni ülkeler görmek, daha doğrusu bir işsiz adam gibi dolaşarak eğlenmek istemişler. Küçük ne kadar «babamız yaşlandı, artık çalışamaz oldu, gelin, dört elle onun işine sarılalım» dedi ise bir türlü sözünü dinletememiş. Ötekiler «haydi miskin, budala» deyip yola çıkmışlar. Yüreklerinde hiçbir sızı duymadan yaşlı babalarını küçük kardeşlerile beraber yalnız bırakmışlar...

İnsan doğup, büyüyüp, yaşlandıktan sonra ne olur?.. Şüphesiz ölür!.. İşte bu baba da bir gün ölmüş.. Büsbütün yalnız kalan küçük kardeş babasının işlerini iyi idare edememiş. Elindeki, avucundaki paranın hepsini ziyan etmeden kardeşlerini bulmak, yalvara yakara onların yardımını dilemek istemiş..

Küçük kardeş bu düşünce ile günlerce dolaşmış. Bir ülkeden öbür ülkeye gitmiş. En sonunda ağabeylerini bulmuş. Babalarının öldüğünü, yanız başına işleri çeviremediğini, hatta ellerindeki paranın bir çoğunu kaybettiğini anlatmış ve:

— Eğer benimle geri dönüp çalışmazsanız bir gün dilenmekten başka çare kalmıyacak demiş.

Haylaz çocuklar işin paraya dokunduğunu duyunca epeyce düşünmüşler. En sonunda küçük kardeşlerinin sözüne uymığa karar vermişler. Suratlarını asıp onun peşine düşmüşler.

Yola çıktıklarının üçüncü günü öğle vakti bir orman kenarına gelmişler. Yemek yemek için gür yapraklı ağaçların bir sürü karınca etraflarını sarmış. Dökülen kırıntıları sürükliye sürükliye yuvalarına taşımağa başlamışlar.

Bunu gören iki haylaz kardeş hemen yerlerinden fırlamışlar. Karıncaların yuvasını bozmak ve onların korku ile kaçışmalarını görmek istemişler.

Ağabeylerinin ne yapmak istediklerini anlıyan küçük te hemen yerinden fırlamış. Onların önüne dikilerek:

— Ne yapıyorsunuz?.. Yazık değil mi zavallılara?.. Size ne yaptılar ki yuvalarını bozmak istiyorsunuz?.. demiş.

Onlar da:

— Sana ne!.. Karışma bize!.. Eğlenceğiz!.. demişler.

Küçük:

— Ya biri de eğlenmek için yurdumuzu bozarsa hoşunuza gider mi? diye bağırmış.

Bu söz fena huylu, kıt duygulu çocukları düşündürmüş. Kardeşlerinin dediği gibi karınca yuvasını bozmamışlar. Suratlarını somurtup yollarına düzülmüşler. Bir gün sonra geniş bir göl kenarına gelmişler. Gölün uzun kamışlarla süslü küçük bir girintisinde oturmuşlar.

O sırada küçük kardeş sık kamışların arasında bir yaban ördeğinin çırpındığını görmüş. Hemen ördeğin yanına koşmuş. Hayvancağız nasılsa kamışların arasına düşmüş ve buradan bir türlü çıkamıyormuş.

Küçük kardeşin arkasından ötekiler de koşmuşlar. Kardeşlerinin kurtardığı ördeği alıp kesmek istemişler. Fakat o, ördeği iki elile tutup havaya fırlatmış. Hayvanı kamışların arasından kurtardığı gibi ağabeylerinin kanlı bıçağından da kurtarmış.

Acımak nedir bilmiyen katı yürekli iki çocuk sevinçle uçan ördeğin ardından baka kalmışlar. Bir daha suratlarını asıp kardeşlerinin peşine takılmışlar. Yurtlarının yolunu tutmuşlar.

Aradan bir kaç gün geçtikten sonra bu sefer de büyük bir ağacın yanına gelmişler. Yüksek dalların birinden kocaman bir arı peteğinin sarktığını görmüşler.

En büyük kardeş gözlerini dört açarak sızan bala ve peteklerin etrafında vızıldayan arılara bakmış. Hemen yerden büyük bir taş alıp ağaca fırlatmış. Bereket versin taş boşa gitmiş. İkinci taşı alırken en küçük kardeş ağabeysinin kolunu tutmuş:

— Ne yapıyorsun?.. Bal böyle alınmaz. Ağacın dibinde odun yakılır. Çıkan duman arıları kaçırtır. Sonra ağaca tırmanılır ve petekler toplanır. Oysa ki taş atarak düşürürsen hem bal ziyan olur, hem arıların bir çoğu ölür, diye bağırmış; ağabeysini bin güçlükle bu işten vaz geçirmiş.

Aradan bir hafta daha geçtikten sonra üç kardeş kocaman, mermer bir saraya gelmişler. Korka korka sarayın kapısına yaklaşmışlar. Fakat meydanda hiç kimse yokmuş.. Kapıdan geçip bahçeye girmişler... Ahır gibi bir yerde bir sürü, taştan at görmüşler. Sonra yukarı kata çıkmışlar. Odaları, salonları gezmişler. En sonunda çok büyük bir kapıyı açmışlar. Uzun sakallı, mermer gibi ak yüzlü ihtiyar bir adamla karşılaşmışlar.

Uzun sakallı, ak yüzlü ihtiyar adam üç kardeşe «safa geldiniz» demiş. Onlara güler yüz göstermiş. Karınlarını doyurmuş. Gece olunca her birini kuş tüyünden yumuşak yataklar serilmiş, ayrı bir odaya götürmüş.

Kardeşler bu adama saray ve ahırdaki taş atlar hakkında ne sordularsa açık bir cevap alamamışlar. Merakla ve biraz da korku ile geceyi geçirmişler.

Sabah olunca uzun sakallı, ak yüzlü ihtiyar önce en büyük kardeşin kapısını açmış, arkasından gelmesini söylemiş. Çocukcağız ihtiyarın arkasından gitmiş. Bir çok oda ve koridorlardan geçtikten sonra geniş, mermer bir salona girmişler.

Salon bom boş ve bembeyazmış.. Yalnız ortasında yine mermerden bir masa varmış.

İhtiyar adam masanın başında durmuş:

— Burası büyülü bir saraydır. Buraya uğrıyan her konuk büyünün bozulmasına savaşır. İşte sen de büyülü sarayda kaldın. Şimdi büyünün bozulmasına çalışacaksın!.. Yapacağın işler burada yazıyor, demiş. Sonra masayı gösterip başka bir şey söylemeden dışarı çıkmış.

Büyük kardeş şaşkın şaşkın mermer masanın üstüne bakmış. O anda masanın üstünde parıl parıl parıldıyarak gözleri kamaştıran altın harflerle yazılı şu satırları okumuş:

«Ey, bu büyülü sarayın değerli konuğu

(Lütfen öteki yüze geçiniz)

Miki Fare Cüceler Ülkesinde

BAYRAM GÜNÜ ÇIKIYOR. MUTLAKA BİR TANE ALINIZ.

yolcu!.. Sarayın sahibi güzeller güzeli bir prensesle bir çok can senden medet umuyor. Onları büyülü hallerinden kurtarmağa çalış. Bunun için ya üç büyük ve çetin işi başaracaksın, ya bu uğurda feda olacaksın!..

Üç çetin işten birincisi şudur: Güzeller güzeli prenses bir gün bahçede gezerken boynundaki inci gerdanlığını kopardı. İnciler çimenlerin arasına saçıldı. Akşama kadar bu incileri toplıyacaksın. Bir tanesi bile eksik olmıyacak. Güneş batmadan önce bu işi başaramazsan sen de ahırdaki atlar gibi olacaksın!..»

Bu satırları dikkatle okuyan büyük kardeş hemen bahçeye koşmuş. Telâş ve korku içinde incileri aramağa başlamış. Güneşin batması yaklaştığı zaman ancak yüz tanesini toplıyabilmiş.

Bir taraftan «kim bilir daha ne kadar inci lâzım?» diye düşünürken diğer taraftan «öbür işlerde bunun gibi çetin ise vay başıma gelenler» diye içini çekmiş. Batmaya başlıyan güneşin kızıllığı bahçeyi kapladığı sırada korkusu o kadar çoğalmış ki yüreği bir yumruk gibi güm güm göğsünü dövmüş. Bir, iki dakika sonra birdenbire gözleri kararmış, kendinden geçmiş, çimenlerin üzerinde gözleri yere dikilmiş, kar gibi beyaz bir taş at oluvermiş.

Biraz sonra uzun sakallı, ak yüzlü ihtiyar gelmiş. Taş atı ahıra götürmüş.. Ertesi sabah olunca ortanca kardeşin yanına gitmiş. Bu sefer de ayni çetin işleri ona gördürmek istemiş.

Ortanca kardeş te ağabeysi gibi akşama kadar çalışmış. Fakat o da başaramamış. Güneş batarken süt beyaz bir at olmuş.

Üçüncü sabah sıra en küçük kardeşe gelmiş. Zavallı çocukcağız mermer masanın üstündeki yazıyı okuduktan sonra bahçeye çıkmış. Çimenlerin üzerine oturup düşünmeğe başlamış. Çok geçmeden sağ elinin orta parmağını bir şeyin ısırdığını duymuş. «Nedir bu?» diye bakınca bir karınca görmüş. Karınca minimini, toparlak başını kaldırıp:

Isırdığıma darılma,
Bana kızıp bağıma.
Kurtardığın karıncalar,
Sana yardıma koşarlar.
Çimenlere dağılınca,
Her tarafa yayılınca,
İncileri bulacağız,
Hepsini toplıyacağız.

Demiş.. Hemen çocuğun elinden inmiş. Çimenlerin arasında gözden yok oluvermiş. Çok geçmeden karıncalar ağızlarında birer inci ile ayağının ucuna gelmeğe başlamışlar. Hemen oracıkta küçücük bir yığın yapmışlar. Güneş batmadan çok önce bütün incileri toplamışlar...

O akşam, uzun sakallı, ak yüzlü ihtiyar küçük kardeşi odasına götürüp yatırmış. Ertesi sabah erken uyandırmış. Mermer masalı mermer odaya girmişler. Masanın üstünde yine parıl parıl parıldıyarak gözleri kamaştıran altın harfli yazılar hasıl olmuş. Fakat bu sefer şu ikinci çetin işi yazıyormuş:

«Güneş batmadan önce incilerin hepsini toplıyarak taş at olmaktan kurtulan konuk büyük havuzdaki anahtarı bulacak.. Bu anahtar prensesin büyülenerek kapatıldığı odanın anahtarıdır. Prenses büyülendikten sonra onu büyük havuza attılar. Şimdi; anahtar havuzun dibinde çamurlara gömülü duruyor... Bunu da güneş batıncıya kadar bulmalı!. Bulamıyan taş olur.»

Küçük kardeş yine düşüne düşüne bahçeye çıkmış. Havuzun başına geçip oturmuş. Çok geçmeden bir kanat çarpması işitmiş. Dizinin dibine yeşil başlı, semiz bir ördek konuvermiş. Yassı, sarı gagasını açıp kapıyarak:

Senin gibi anlı şanlı,
İyi kalpli delikanlı;
Niçin sıkıntıda kalsın,
Derin düşünceye dalsın?
Sen kurtardındı canımı,
Kurtarmalıyım canını.

Demiş. Hemen suya dalmış. Bir dakika sonra gagasında anahtarla çıkarak küçük kardeşin yanına gelmiş. Anahtarı yere bırakıp hiç bir şey söylemeden ve dinlemeden uçup gitmiş.

Güneş batarken ihtiyar yine gelmiş, anahtarı almış. Küçük kardeşi odasına götürmüş. Ertesi sabah üçüncü çetin iş başlamış.

Bunun için de öncekiler gibi mermer masalı, mermer salona gitmişler. Küçük kardeş bu sefer masanın üstünde şunların yazılı olduğunu görmüş:

«İkinci işi de başaran konuk havuzdan çıkardığı anahtarla prensesin uyuduğu odayı açacak. Odada uyuyan ve birbirine benziyen üç kızdan prensesin hangisi olduğunu anlıyacak. Üç kızın arasında görünüşçe hiç bir ayrılık yoktur. Yalnız bunlardan biri uyumadan evvel şeker, diğeri reçel, penses te bal yemişti. Prensesi bulamıyan önce bildirilen cezaya çarpılacaktır.»

Bunu okuyan küçük kardeş, uzun sakallı, ak yüzlü ihtiyarın kılavuzluğile prensesin odasına gitmiş. Anahtarla kapıyı açmış. İçeri girince uyuyan üç kız görmüş. Gerçekten bunlar hem birbirlerine çok benziyorlarmış, hem de bakanları saatlerce, hatta günlerce baktıracak kadar güzelmişler..

Küçük kardeş ne yapacağını, prensesi nasıl ayırt edeceğini bilmediğinden yatağın ayak ucuna, yere oturuvermiş. Başını ellerinin arasına alarak düşünmeğe başlamış.

O sırada minimini bir arı odaya girmiş. Bürümcek kanatlarile küçük kardeşin yüzünü hafifçe rüzgârlandırarak başının etrafında bir iki defa dolaşmış. Sonra sağ omuzuna konarak:

Hani çok uzak bir yoldan,
Gelir iken yorgunluktan,
Oturmuştunuz altında,
Bir ağacın, ki dalında,
Arılar yuva yapmıştı,
İçini bal kaplamıştı.
Kardeşin taş atacaktı,
Balımızı kapacaktı.
Belki biz de ölecektik,
Sonumuzu görecektik.
Fakat kurtardın bizi sen,
Kurtaracağım seni ben.

Demiş. Hemen küçük kardeşin omuzundan kalkmış. Vızlıyarak evvelâ birinci kızın, sonra ikinci kızın, daha sonra da üçüncü kızın dudaklarına konmuş. Ağızlarında bal kokusu arıyarak hangisinin prenses olduğunu anlamış. Aradan beş dakika geçmeden küçük kardeşin yanına gelmiş:

İşte budur prenses!..
Korkma göster onu sen!.
Büyünün bağını kes!.
Hiç vakit geçirmeden.

Demiş ve üçüncü kıza doğru uçarak onun prenses olduğunu anlatmış. Sonra duvardaki göze çarpmıyan, küçücük bir delikten uçup gitmiş.

Güneş batmadan evvel uzun sakallı, ak yüzlü ihtiyar gelmiş. Küçük kardeş prensesi gösterir göstermez ihtiyar pattadak yere düşüp ölüvermiş. O anda sarayda bir canlılık başlamış. Prensesle beraber kızlar uyanmışlar. Ahırdaki atlar birer güzel adam olmuşlar.

Bundan sonra küçük kardeş prensesle evlenmiş. Haylaz ağabeyleri de prensesin yanındaki kızlarla evlenmişler. Artık haylazlığı bırakmışlar. Kardeşleri gibi akıllarını başlarına toplayıp, kalplerine sevgi ve acıma duyguları aşılayıp hep birlikte güzel, güzel yaşamışlar...

Bayan Nine

270

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İstanbul posta kutusu 617 AFACAN 17 inci bilmece memurluğu) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Yalnız soldan sağa doğru:

1 — Oynanış şekli çok nazik bir spor.
2 — Ben değil, sen değil, acaba kim?
3 — Dayanıklı kumaş yapılmaya yarıyan bir nevi nebat.
4 — Nişastadan yapılan bir nevi tatlı.

İYİ BAKIN: Postahanelerde 1 kuruşluk pulla gönderilen mektuplar bize verilmediğinden bundan sonra dört bilmecemizi bir araya getirerek bize gönderirseniz pul parasından istifade etmiş olursunuz. Yalnız zarflarınızın üzerine hangi numaralı bilmecelerin gönderildiğini de işaret etmeyi unutmamanızı ayrıca rica ederiz.

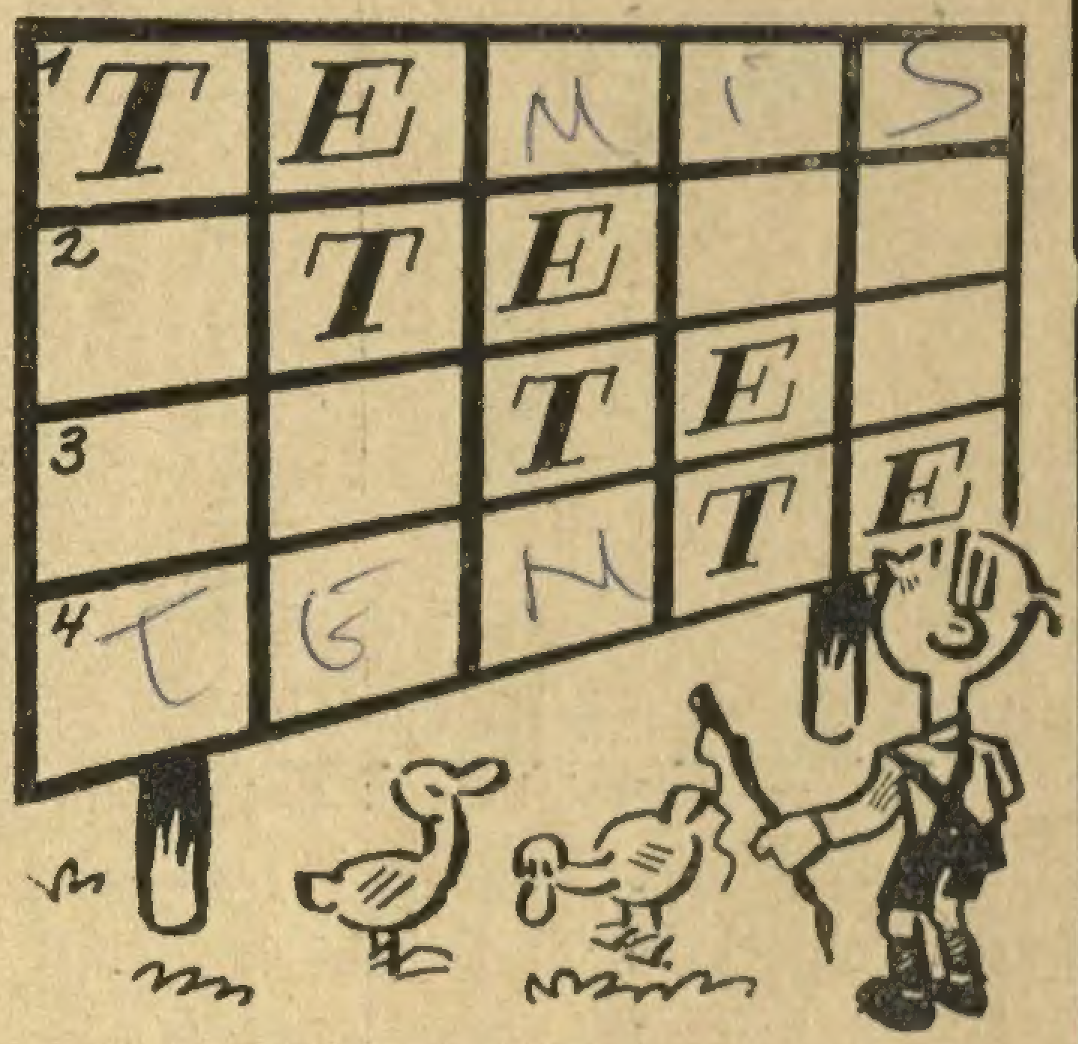

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye : Bir masa saati. *İkinciye* : 6 aylık kolleksiyon. *Üçüncüye* : Yarım kilo fantazi bisküit. 75 *inciye kadar* : Çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

13 üncü bilmecede kazananlar

13 numaralı kelimeli bilmecemizi doğru yapanlar arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. Armağanlar yalnız perşembe günleri öğleden sonra saat 13 ten 17 ye kadar Cağaloğlu yokuşunda ÜLKÜ matbaasından dağıtılır. Anadoludan kazanılan sair armağanlar yerine kitap, albüm, roman, defter, kart olarak tarafımızdan adreslerine 3 hafta içinde gönderilecektir.

Bir cam hokka takımı kazanan:

Beyoğlu 44 üncü ilkmek. S. 3 No. 367 Doğan.

Bir futbol topu kazanan:

Denizli merkez polis memuru Bay Ali oğlu Şevket.

Bir kutu lokum kazanan:

İst. Fener mektebi kebiri S. 6 No. 32 Vasil.

(Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.)

Birer albüm kazananlar:

Kabataş Erkek lisesi S. 1/F No. 261 Sadi, İst. Pertevniyal lisesi S. 2 No. 566 Celâsun Muzaffer, Ankara mimar Kemal mek. S. 2/A No. 310 Necdet, Konya kız tatbikat mek. S. 4 Suat Baydur, Ortaköy Tarkmanças ilkmek. No. 81 Agavni, Arnavutköy Amerikan kız koleji Necmiye Hakkı, İzmir Topaltı ilkmek. S. 5 İhsan.

Birer paket kakao kazananlar:

İst. Darüşşafaka lisesi S. 4 No. 133 Kenan, Arnavutköy Tarkmanças ilkmek. S. 6 Janet Acemyan, Ankara Kültür Bakanlığı kütüphaneler mümeyyizi Bay Zihni kızı Fürüzan Ceyhun, Beyoğlu 20 nci ilkmek. S. 4/1 No. 157 Hulûsi, Edirne erkek lisesi No. 422 Ahmet, Ankara Çankaya cad. D. Şûrası üyelerinden Bay Şefik kızı Semahat, Kadıköy orta mek. S. 1/E No. 155 Kemal Akat, İst. 25 inci ilkmek. No. 153 Feyzi Demiray, Beyazıt Simitçi So. No. 14 Ümmahan, İst. 45 inci ilkmek. No. 220 Hikmet Alan.

Birer masal kitabı kazananlar:

İst. 55 inci ilk mek. S. 4 B No. 512 Şakarcam, Üsküdar Salacak Sinanpaşa mahallesi toprak So. No. 4 Nezahat, Adapazarı hastanesi operatörü Bay Ruhi yeğeni İlgar Soyer, Saray bakkal Halil Kenan, Ankara Kurtuluş ilkmek. S. 5 No. 266 Vedia, Haydarpaşa lisesi S. 1/A No. 486 A. Nihat, Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 8 No. 37 Grigorios, Kadıköy 7 nci ilkmek. No. 162 Talât, Kadıköy Erkek orta mek. No. 532 Necip, İst. 31 inci ilkmek. No. 191 Semahat İst. Hayriye lisesi S. 7 No. 247 Turhan Özdemir, Galatasaray lisesi Ortaköy şubesi S. 5 Mes'ut Sava, Bakırköy ilkmek. Koçari, Üsküdar Selimiye Şerifkuyu So. No. 70 Hatice, Beyoğlu 3 üncü ilkmek. S. 5 No. 50 İsmail.

Birer çikolata kazananlar:

İst. Aksaray Yusuf Paşa No. 27 Nermi, Kadıköy 7 nci ilkmek. No. 64 Kenan, İst. Darüşşafaka lisesi S. 5 No. 81, İst. Kasımpaşa Karanlık çeşme So. No. 19 Sulhiye, Eyüp orta mek. S. 1/A No. 169 Yavuz Niyazi, İst. Erkek lisesi S. 1/E No. 456 Bürhan Özbek, İst. Vefa lisesi S. 1/B No. 283 Nurettin, Beykoz 40 ncı ilkmek. S. 5/B No. 70 Muhsine, Üsküdar Selimiye Harem So. No. 68 Selma, İst. Darüşşafaka lisesi S. 5 No. 84 Lûtfi, İst. Vefa lisesi S. 2/A No. 524 Selim, Biga orta mek. No. 72 Sait, Kadıköy Nüzhet Ef. So. No. 53 Fikret, Mersin İsmet Paşa mek. S. 3 No. 84 Ziya, Adapazarı Bay Ali mek. S. 5 No. 150 Kaynak.

Birer şişe mürekkep kazananlar:

İst. Kız Muallim mek. S. 2/B No. 136 Şadiye, İst. Kız lisesi No. 1471 Perihan, İst. erkek lisesi S. 1/A No. 10 Sabahattin, İst. 1 inci ilkmek. S. 4/A No. 350 Nuri, İst. 11 inci ilkmek. No. 84 Hasan, Bursa Selçuk hatun mahallesi Ergandi cad. No. 9 Alâettin, Beyoğlu 44 üncü ilkmek. No. 70 Emine, Üsküdar 48 inci ilkmek. S. 5 No. 95 Ahmet, Şişli Yeni Türkiye mek. S. 2 Hakkı, İzmit orta mek. S. 3 No. 23 Nihat,

Birer bisküit kazananlar:

Göztepe 5 inci ilkmek. S. 2 No. 307 Altan, Nişantaşı kız orta mek. S. 6 No. 67 Seceye Mustafa, Fatih 15 inci ilkmek. S. 3/B No. 250 Cengiz Sezen, Beyazıt Hasanpaşa fırını So. No. 14 Sevim Yücel, İst. 49 uncu ilkmek. N. 98 Müşerref, Erzurum İsmet Paşa mek. S. 4 O., İst. kız muallim mek. S. 1/B No. 23 Rezan, İst. 6 ncı ilkmek. S. 5 No. 103 Muazzez, Bakırköy 1 inci mek. No. 180 Neclâ, İst. kız lisesi No. 981 Sabahat, Beylerbeyi 27 nci ilkmek. S. 3/B No. 178 Sait, İst. erkek lisesi S. 1/A No. 45 No. Sabri, İst. Sultanahmet Nakılbent mahâllesi No. 41 Yüksel Özbey, Osman İnanç, Ankara caddesi No. 92 İstanbul.

— SON —

17 inci Bilmece Kesiği

İstanbul : ÜLKÜ MATBAASI

221

Sayısı 5 Kuruştur

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3 Sayı 17 Perşembe 14 Mart 1935

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı : 250 kuruş
Altı aylığı: 125 kuruş
Üç aylığı: 75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı 500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 41 numarada Ülkü matbaası
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 17

127 — Haydi bu bayanın size adını da söyliyeyim: Bayan Takuhi.. Ermeni bayan Pire Nuriyi öyle haşlamıştı ki Nuricik bundan hiç bir şey anlamamıştı. Evden ayrılınca: Ey Takohi Dudu, alacağın olsun, sana öyle bir oyun oynıyacağım ki...

128 — Fırsat ta çok geçmeden Pire Nurinin eline geçti. Bir akşam şişko obur bayana, Takohi duduya, Pire Nuri rastlayıverdi. Ağır adımlarla arkasından yürüdü. Ona oynıyacağı oyun için yalnız kalacağı bir sokağı gözledi.

129 — Fakat o sırada açık bulunan bir kapının kenarında gözüne bir fare kapanı ilişiverdi. Oooh.. Fırsat bu fırsattı. Fare öyle kocaman, öyle korkunç bir şeydi ki... Pire Nuri hemen kapanı almaya koştu.

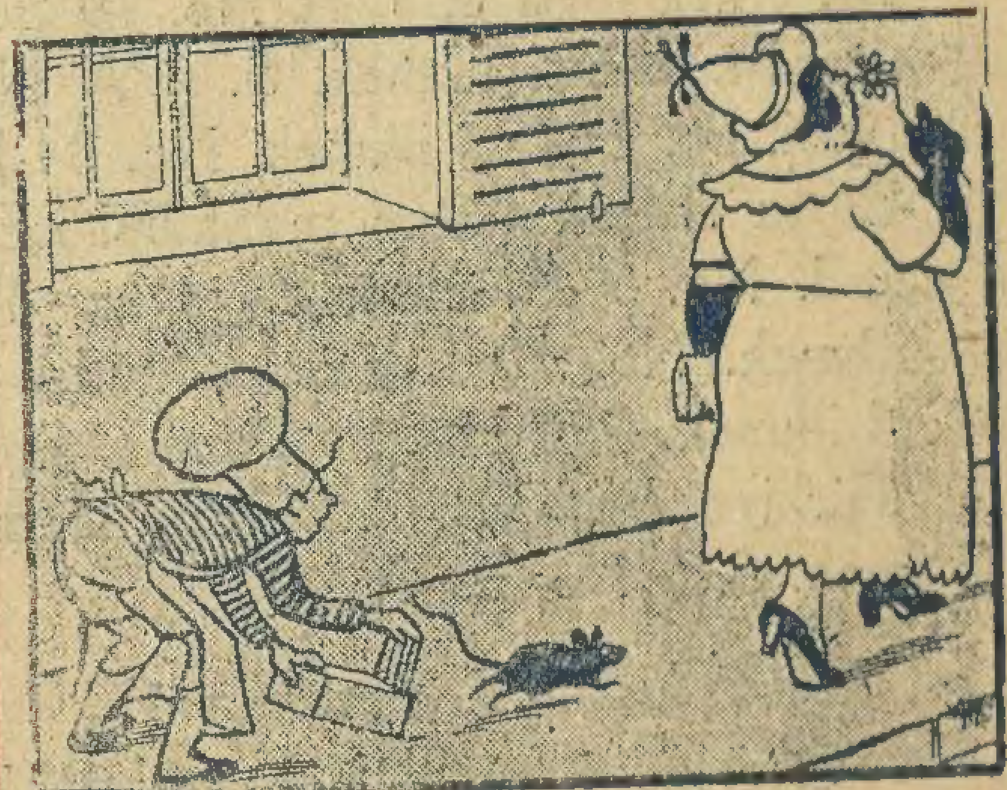

130 — Kapanı aldı ve bayan Takohinin ardından açıverdi. Hapisten kurtulan koca fare mırıldıyarak kadıncağızın arkasından koşmağa başladı.

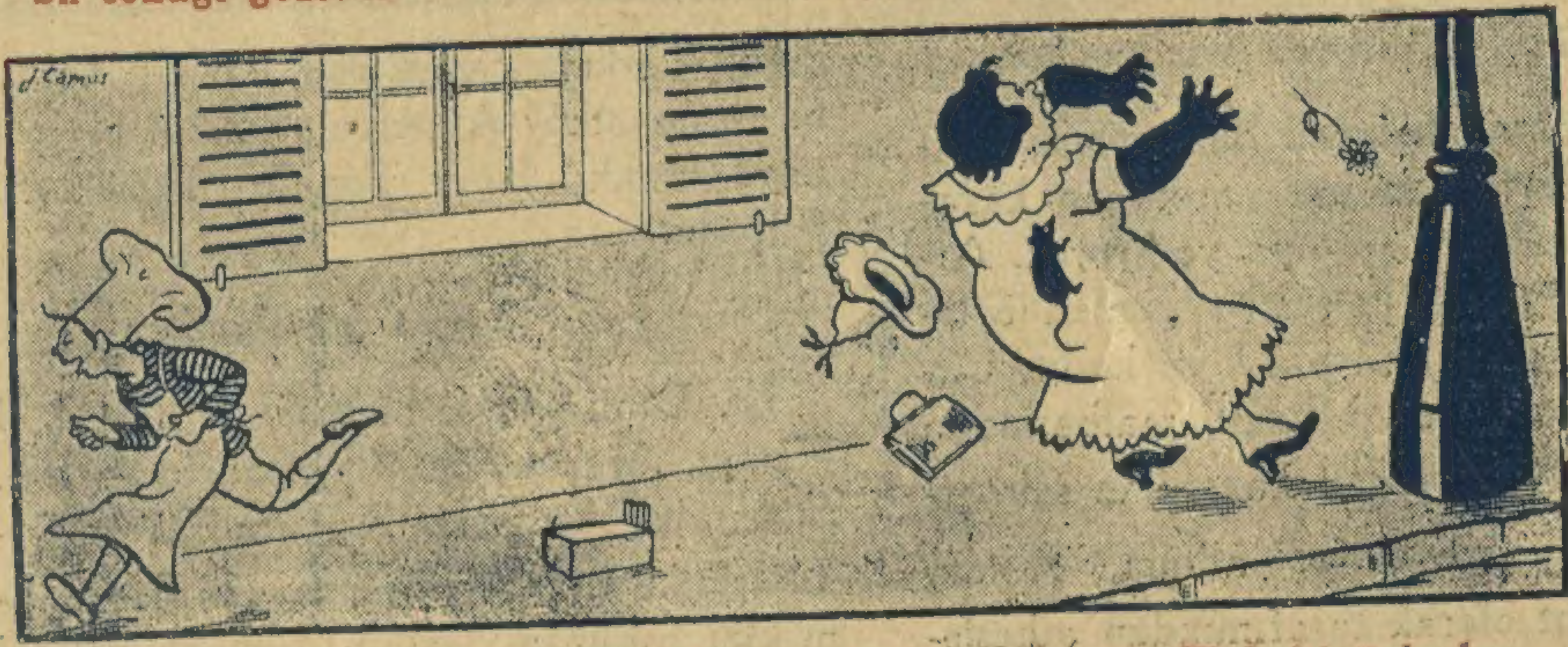

131 — Hemen bayan Takohinin sırtına tırmanmağa koyuldu. Kendisini korumak için saklanacak bir yer arıyordu. İpek blûzunun üstünde fare ayaklarının gezindiğini duyan bayan Takohi öyle korkunç, öyle keskin bir çığlık kopardı ki elinden çantası düştü, şapkası uçtu, güzel güzel kokladığı çiçeği yere attı.

132 — Pire Nuri daha çok durmayarak tabanları yağlıyarak kaçmıştı. Koca bayan birdenbire yerleri de öpmüş, burnu kanamaya başlamıştı.

133 — Bayan Takohi az sonra yüzü kocaman bir pamukla sarılı olarak bir eczanedeen çıkıyordu. Tamam bir hafta evden dışarı çıkamıyacaktı.

134 — Pire Nuri dükkânda şimdi yeni yeni oyunlar düşünüyordu. Butlarına Madam Takohi çimdikler atmıştı. Ondan daha büyük öç almalı, onu herkese gülünç etmeliydi. Bakalım neler yapacak?..

— Daha var —